

מקור 7: שמן
ששון פתח עיניים
כד' ע"ד אות לג

פתח

שמן ששון ח"ד

כונת קיש דיוצר

עינים

דעת פנימיות דפנימיות ואח"כ חילוכיות דפנימיות
דפנימיות דחילוכיות וזהו לר"ך להפך לכיון חסילה
פנימיות דחילוכיות ואח"כ חילוכיות דפנימיות ואח"כ פני
דפנימיות שהרי כן כתב רבינו זצ"ל דכונת דרוש ג'
דחפלת השחר לכיון צמיחה מלידת מעשיות ע"י תפילין של
כחש לתקן נה"י דחילוכיות דחילוכיות וכשאר כחצ"ד וחג"ת
דחילוכיות דחילוכיות דחילוכיות ע"י
הדבור שהו"ק ק"ש וכן הוא הסדר לתקן חסילה כל חילוכי
ואח"כ הפנימיות יע"ש דרוש ג' ועיין ג"כ בכונת השופר
שאלה השרי"ת שנתח"י צמחי"ת פנימיות דחילוכיות
יע"ש בקידור בהקדמת השופר:

ג

ל"ל שכתב בקידור קדר שמו"ת המוחין הם הבכורים
זצ"ל הכונת דרוש ג' דל"ית ודרוש ו' דק"ש ענין
לן שהם עלמס שוים לכיון אותם צמיחה חילוכי דפנימיות
ופנימיות דחילוכיות דילמא שהם שמו"ת אחרים והם ע"ד
כונת שמו"ת המוחין שצמחתם צמח דלא נידע מה הם ויכוין
אותם קה"ס [ע"י צמחת התפילין צמחית המוחין דתפילין
של כחש שהם ע"ד הכיז]:

אך

צמחית הכלים ליכא ספקא דחילוכי צמחת לר"ך
לכיון אותם הכלים שכוונת אותם בחול
כמו שהארכתי בקובעריקו ששון ששון ח"ב שער ח"ד
פ"א יע"ש ועיין בגמ' דע"ד זכרון צמחית שמו"ת הכלים
דחילוכי דרביע יע"ש:

ג

דע צמחית הרו"ת והח"ת המנוקדות שבתוך המוחין
המנומסים בק"ש שכתב בקידור כולם חוץ כלי הפנימי
דכל ספירה ולא כתב לכיון על קדר הכיז צמחית שמו"ת פ"א
ופ"ב ה' דהוי"ה בכלי חילוכי ו' בכלי חילוכי ה' ראשונה
בכלי הפנימי הוא להיות דעלמה הסכמתו של רבינו כפי
ח"ש צמחית קפ"י דכ"ן שהם הרו"ת המנוקדות הם בכלי
הפנימי כפירוש צ' יע"ש:

ובעיני

לכיון צמחת כונת המנומסת המוחין בפנימיות
דחילוכיות נראה לע"ד דל"ן ע"ך כלל לכיון
כונה זאת שהרי מפורש יולא בדברי רבינו צמחית שער
ההקדמות דל"ת דרושי התפילין ושער מלאכי רש"י צמחית
וצמחית ע"ה ד' ל"ה שער המלות פרשת ויחי צמחית ע"ש
מי הגורס יליח התפילין וכבר כתבתי בזה לעיל בהקדמתו של
קודם התחלת קדר החפלה בדי"ה והנה וכו' יע"ש ולקמן
בכונת ק"ש דע"ד צמחת אחר יע"ש:

ובעיני

לכיון כונה זאת דצמחית פנימיות דחילוכיות
וחילוכי דפנימיות צמחת מנחה דחול נראה
מ"י כהר שלום ד' ח"ב ע"א וד' כי רע"ב והחדש ד' י"ט
[וד"ג] דלר"ך לכיון, ודלא כמנהגו עתה בק"ק בית אל
יכ"ן שכתבנו בעל פה לומר דל"ן לר"ך דלא היה לנו
זה קבלה גמורה איש מ"י איש רק קצרה דמנח"ו ומי
יצא אחר המלך אחר היות הדבר מפורש יולא בדברי
הרב ע"ש זל"ה וא"י ח"א מכתב צמחית ול"ן לר"ך
להאריך בדברים פשוטים [ועיין בקפ"ר אמת ליעקב דק"ג
שאלה ע"ז]:

אך

צמחית י"ס לי ספק אם יש לכיון חילוכי דפנימיות
ופנימיות דחילוכי דלא מלאחי מפורש ומנהגו של
לכיון צמחית בק"ש ועודדה רק המנומסת המוחי דפנימיות
דפנימיות: אח"כ ראינו בקפ"ר דרושי ר"ה ומסס
נראה דל"ן לכיון דכתב דל"ן לכיון צמחית דתפילין צמחית
יע"ש, ועיין בקפ"ר אמת ליעקב ד' ק"ג שאלה ע"ז דכתב
ח"ש הרש"ש ז"ל דנראה דלר"ך לכיון גם צמחית כל ג'
צמחית כמו צמחת שחרית זולה צמחית דתפילין של
לכיון צמחת ועצמית צמחית דל"ן מוקיפ"ס צמחית ח"ב
בק"ש לר"ך לכיון צמחית מ"י הפנימי יע"ש:

ובעיני קדר חילוכיות של קדר המנומסת המוחי דפני
דפנימיות לחילוכי דפנימיות ופנימיות דחילוכי
מה נשחכה זה מה לא כדע לי עצמו של דבר [לעיל
קוף אות כ"ע ד"ה והנה וכו'] גם ל"ל צמחית שמו"ת המוח
דג"ר הם שמו"ת עקומים קפ"ל קומי"ת וק"ל שלום, ודוק
חקר ה' אחרונה, עיין השו"ת צמחית שכתב קפ"ו ח"ב ד"ע אות
י"ג יע"ש בצל"ח [דל"ו]:

(ל"ה) שם

יכוין צמחית רומית שס"ס וכו' יע"ש ג' ח"ב
רומית בק"ש אחד דיוצר עקומי"ת וי"ו אותיות
השפוטיות ו"ו שמו"ת אלהים: צ' בק"ש צמחית וכו' וכן בק"ש
שעל המיטה ג' ע"ב דע"ב ודק"ג דרומית וי"ו ח"ב אלהים
הכי רומית. הנה כל אחד תמלא צמחיתו זצ"ל
הכונת דרושי ק"ש דיוצר דרוש ה' ודרוש ט' מדרושי הלילה
פני"ת פכ"ב דק"ש ושם עוד דרוש צ' בהקדמת הספר ק'
עו"ת ד"ז והוא של ערצות ע"ש שכו"ן קפ"ב ט' בהקדמת
דל"ת דרומית קפ"ד והוא דרוש קוד שם ילחך וכו'. ספר
יפה שעה ד' קפ"ה ע"ב מה שהקפ"ה וא"י עתה ע"א ק"ק
המוקמות וצמחית שכו"ן פ"ב שם בהצמחית. ועיין בק"ל ח"ב אות
ה' דל"ב ט' ח"ב דק"ג ודק"ג:

וצ"ל

דל"ת נאמר שהמ"י ח"ב הם המוחי שמומסו בק"ש
דיוצר צמחת אחר הל"ת הם שמו"ת יס"ו וכאן הם
ד' שמו"ת עקומים שלמים ואינם הם עלמס ע"י זצ"ל
הכונת דרוש ה' דק"ש ושם מלאכי דח"י אחרונה ח"א ח"ב
יע"ש, מוזל"ת:

וק"ש

דקדמות ח"ן לכיון כונת הרומית יע"ן ח"ן צו
רומית ח"בין ח"בין בקריאת שמו"ת כך מלאכי צמחית
ממדת ישראל:

ובעיני

לכיון רומית בק"ש דיוצר דע"ד נראה לע"ד
דל"ן לר"ך לכיון ח"בין שח"ן ח"ב יודעים מה
הם צמחית שמו"ת המוחין כדי להיות ח"ב רומית ולא מורש
בדברי רבינו. ושם ואל תבשה עדיך וכן בכונת שירה חדשה
אך מדברי הרומית נראה להפך ועיין לקמן צמחת שירה חדשה:
ג צמחית היותם ח"ב רומית בק"ש הל"ת אינם צמחיתם ל"ל
רומית ולא רומית עיין ח"ב צמחית ח"ב דרוש ט'
דק"ש של הלילה:

(ל"ז) שם

יכוין להמשיך לכח דל"ת ד' אלפ"ן פשוטי
ד' לצושים ד' מוחין דצמחית דז"ל ח"א
כלול ח"י לפי טדל"ת דאחד גדולה כדי דל"ת ע"כ, כתבאר
זצ"ל הכונת דרוש ו' דק"ש פני"ת פ' שער המלות פ"י
שופטים ע"ה ח"ב ח"א ושל"ת פ"ד ושל"ת פ"א ופ"ד שער
ההקדמות דל"ת דרומית שער הלוקוטים דקומי"ת ע"ב:
ובעיני לכיון זה דל"ת צל"ל ספק עיין לקמן
צמחת צמחית:

(ל"ח) שם

יכוין להחיר מוחצ"ד דז"ל לחצ"ד דל"ת
ע"ב [פירוש העמיד להמשיך צמחת צדוק
ס' כתבאר דרוש ו' דק"ש דיוצר זצ"ל שער הכונת ח"ל
וכחזור לענין כי בדל"ת זו דל"ת ח"בין להמשיך הח"ת ח"ן
ד' מוחין דז"ל ח"ל ל"ת וכו' יע"ש, ועיין פני"ת שם בדברי
זה עיין להרב דצ"ש דח"י ע"ב יע"ש ח"ב צמחית ח"ל:

(ב) ברוך שם כבוד מל"ן

שם יכוין
להמשיך
מומח"ת דז"ל צמחת צדוק שם קפ"ל לל"ת וכו' נח' זצ"ל
הכונת דרוש ו' דק"ש פני"ת ק"ש פ' שער ההקדמות ד' ד'
רבי"ג ורפ"ה. [דומיע ע"ג] עוד ט"י ח"ב דרוש ה' דיומ"כ יע"ש
היות ד' אלהים ח"ל לעיקר צמחית ל"ת יע"ש ודרוש ק"ש דיוצר
דרוש ה' ועיין בקפ"ר דברי שלום ד"ח שאלה ח' יע"ש ח"ב.
ולע"ד ק"ש דלא קיבל ח"א צמחית שמומסו צמחת אחר שם
ח"ה וא"י ח"ך כתב שמומסו עתה לל"ת מה שלא קבל
ע"ן

פיו חיש צקונטריקי שיש חייג על שער הכונות דרוש ז' דקיש ופנייה סס: דקיש צמלה צשכמליו דלהיות מוחין גדלות איכס עוליס שמות אחיס דלימח צשס כלוי צשער הכונות סוף דרוש צ' דפסח קחנר חשס וצנייה שימ סס"י:

ובעיני

לכוין צליל פסח הארות אלו ללחה עיין מ"ש לקמן צק"ש דליל פסח חשס הרצ דוד מאלחר צקדורו שכתצ לכוין לנוקצח קתס ולא צשס לחה ושס כתצתי רחיה וקחירה לוח ועלתה הסכמתי שלח לכוין כלל דסצ ואל חעשה עדיק. ועתה רחה רחיה מעשה גדול וטרח צעצור אשר ציטלתי כונה זחה מלכוונה צשג ואל חעשה ועיכ לריך לכוין נוקי קתס דבאמת אצרו דרשאי כמלכיס ואין לצנוח:

שם

יכוין להעלות פיע דלח דמיה וצין עס ג' פקרי סחמד הרי ד' פקקין דחמד כנגד ד' לחיות צרוך וכו' מוצחר צשער הכונות דרוש ז' דק"ש וצקי פעיח קיש פכ"ד ועיין צמיה שכ"ג פ"ו. ועיין סס היעצ מ"ש צקורי שיש ח"א דמייני עליית הפקקין אלו בצמ"י המוחין בעלום וזה יען רחיה טועים צזה יע"ש. גס ע"ש מ"ש מה עיין עליית הפקקין אלו חמר סהמסכו הריק דמוחין גדלות צמלת אחד והיה לריך להיות הדבר להפך החילה עליית הפקקין ואח"כ המשכת המוחין ע"ד המשכת המוחין של העמידה צמלת חלה אצרהס וכו' ככו' צשער הכונות דיל ע"ג וצקדור יע"ש:

שם

יכוין שיאירו ג' מוחין בגלגלה ללחה ע"כ כתצ' צשער הכונות פ"ח מדרושי הלילה. ע"ש טע"ל פ"י פמיה קיש שעיח פ"ו ושס כחוצ דמחירין חצ"ד דז"ח צגלגלתח דטקצח יע"ש, ודע דנוקצח זו היא לחה ולא רחל. דחל אין חיקון הכחר טלה חלה צמלת ועד כמ"ש צשער הכונות סס דל"ז ע"ג [דכ"ה] ועיין מ"ש צקונטי ש"ס ח"ג צקיש של הלילה פיה אוח ג' ש' רוחיק דין יחוד י"ע:

מלכותו

יסין להמשיך למוקי צ"ס דהוד דצין דז"ח עיכ ס' הכו דרוש ז' דקיש פעיח פ"ד:

שם

יכוין למלחות ד' אלפין שצבחר ללחה ושארית עקצ אורות שסס ד' היה וכו' להמשיכס ללחה צפקדון לטורך רחל. וכן להמשיך לרחל עשר אחיס שסס צג"י ליקי וכו' לקדחה וכו' נחצחר צשער הכונות דרוש ז' דקיש [עיין סס צשער הכונות דכחה שהוא עס ח' אוחיות וחרי אלס"ס והכולל יע"ש ולי"ע סס למוהרש"ו וכן צקדור כך שמועתי מקש"ס ולכאורה כחה טכך פ"י וכו' [דכ"ה] ודרוש ו סוף דרוש ח' ופעיח פ"ד דקיש. ועיין להרצ יפה טעה דקס"ו ספ"ח שהקסה ח"ל ולא ידעתי מתי רחל טעלה אלו המוחין טלה יע"ש, ועיין לקמן צמילת ועד [עיין מ"ש צקונטריקי שיש חייג צדרוש ו' דק"ש צמלת צרוך סס ד"ה אונס וכו'] עוד סס ד"ה וכן וכו' ומשס חצין מתיכן סס אלו ד' היה:

שם

יכוין למקור עלמו למיחה לחצר זרין רוחח צרוחא הויה ודחי עיכ צמתי צשער הכונות דרוש ח' דנפילת חפ"ס דע"ח ע"ח [מ"ח] וצפעיח פ"ו ד"ח יע"ש צעך הכר דרוש ח' דק"ש דכ"ח סע"ד [הנדפס מחדש] וכחה ש"ס צ' צמיטה נשיקין אחד צמלת אחד וצ' צמלת צשכמל"ז וכו' ועיין צקפ"ר פע"ח פכ"ד דק"ש ד"ה והנה וכו' וליל ח"ך אפטר זוג זה שהיא עתה צצריי והוא לא ירד בצריחה ועד דהיא צקוד נקודה [ויש נשיקין דפני צעמידה צצרכוח אולציוח כמ"ש צדרוש ו' דעמידה]:

דעורם

יכוין לחקן ריק חנייה נה"י ללחה ולהמשיך מלוי אלפין שצבחרח וכו' שער הכו סוף דרוש ו' דקיש צמלת ועד ופעיח פ"ד ופ"ע.

ועד

יכוין צצ' אוחיות עד להשאר צ"פ החחין דיקוד (יג)

דצין דז"ח וכו' שער הכונות דרוש ז' דקיש ופנייה סס: **שם** יכוין לחקן מלכות דלחה וכתד דחל ולהמשיך לה ד' פעמים היה וכו' שער הכונות סוף פ"ו דקיש סס [ועיין צקפ"ר דרוש ח' דכ"ה ע"ג] ע"ח טל"ח פ"ח ועיין סס צקפ"ר דרוש ח' חשס דחל כחן לוקמת מעוט אורות אלו דדי היה וצעמידה צמלת דחי שפתי וכו' סס משחלמת האחייה ע"י אלפין להמחיק הדין [ככו'] צשער הכו דרוש ח' דעמידה יע"ש כונה דחי שפתי וכו' ולע"ד יש לדקדק דלפי זה לריך לכוין כונה הח"ל דדחי שפתי הפתח הכי צשער הכונות עמידה דרוש ח' צכל ג' חפלות שצכל יוס וצמ"ח כתצתי צזה עיין לקמן צמתי העמידה:

שם

יכוין להמשיך מזרין דלחילות וצחיתה פנימיות דפנימיות דריק דזרין דלחילות ומי פנימים שלסס לח"ח דצריחה וע"י יודונו וימשיכו מוחין פנימים ומקפ"ס לזרין דצריחה עכ"ל זה כתצ' צקפ"ר ע"ת דק י"ד ועי ח"ל אח"כ ציולר אז עוליס הצריחה דלחילות נשמות ועולמות אחסס הנשמות לריכ"ס מוחין פנימים ומקפ"ס ואז ע"י ק"ש מדווגיס א"ח"ל דלחילות ונעשים מוי פנימים לצד דנשמות לזרין דלחילות ואז נמשכ"ס מוחין גס לח"ח דצריחה והס מוכידיס מוחין פנימים דריק ומקי דנשמות לזרין דצריחה כי כל כך הוא פנימים דח"י כפליס ומקפ"ס דצריחה ואח"כ צעמידה וכו' יע"ש שער הכונות דרוש צ"ד דחפלת השחר ודרוש ח' דקיש דק ליצ [דכ"ה] פעיח דרוש חפ"י פ"ד עוד פעיח צחילה דח' צהקדמה ד"ה מ"ב דע כי חחילה ע"י נחילת ידיס וכו' ע"ח שר"ז פ"ג פמר תריח דקכ"ח קע"ח [ול"ל דנוקי רחל היא צצריחה וח"ך הוא זוג זרין] [עיין צשער הסקדמות דע"ג ע"ח ומשס חצין העעס ח"ך הוא דוקח מוחין לזרין דצריי ולא לי"ח ועשיה יען שאין סס מוחין שהוא צמ"י עונה ליחיה ועשים יע"ש ע"ח סס] [עיין צשער הכונות דרוש צ' דחפלת השחר ושס כתצח:]

בק"ש

דקצנוח דע דלריך לכוין כל פנטי הכונות הכי צשכמל"ז ואין שינוי כלל מקיש דיוצר לקיש דקצנוח וכן עליית הפקקין וליקי קדחה כך מלחתי צקכ"י ישרס חס יען רחיה ס' מדש"ס שרט לומר דחין לריך כל זה ואינו כן אלא כמ"ש:

שם ואהבת

קודם החחלת מלה ואהבת כחצ' סקדמה קענה ח"ל אח"כ יאמר הכריח חיצות דקיש לחקן רחיה חצרי ז"ח ועמיה יתקן פכ"ח הנוקצח ויכוין צכללות פרשה ראשונה לחקן כחצ"ד דזרין. ויכוין כי פרשה ראשונה יש צה ח' פקוקיס ע"ד ס"ס ומחבנה טצו לחקדים דדעה דז"ח ומחיריס ומחקריס כחר ומח"צ דעת ק"ל דחל צהיה אלו הרעחים צריח וק"ת ח' פקוקיס אלו שהס הי"פ כ"ו ח' סויות. אלא שיכוין דצין. [וגס סס הי"פ צין אומלע"ס צמקלח רח פקוקיס אלו דפרשה זחה שסס קוד דרין דטקצח שלריך לכוונס צקיש טע"ל הנוטה] ויסין צקריחה להפריד צין דצקיס שסס שס"ס אוחיות שווח הסמוכות זה לזה שהס כנגד הריק דחיה וצין דזרין דצוקיס יחד ח"ח כ"ח כלולה ונעשר שסס שס"ס ויכוין כי עתה מחחי לנקוד אוחס ע"י המקדים הנוחפשיס צהס עתה צקריח"ס פרשיות אלו וכנחה עליהס לחיות עכ"ל. ועתה נל"ין המקומות לכל פנטי הכונות אלו הס"ך לכוין כ"ח צמק"מו הרחי לו כח צקדור:

מ"ש

יאמר הכריח חיצות דקיש לחקן רחיה חצרי ז"ח ועמיה יתקן פ"ר הסקצח עיכ נח' צשער הכונות דרוש ד' דרוש ט' מדרוש' הלילה ודרוש ח' דקיש דיוצר פעיח קיש פכ"ה. ולריך לסצין דח"י ח"ס לריך להיות לעשות רחיה חצריס ואחר כך להמשיך לחוכס

דגד' נקי בשם העסמ"ב. (עיין שה"כ דרוש ו' דק"ש דכ"ד רע"ד) כמו שמו' דקט' נקי בשם אלקים, הגם שהם משתנים לפי הק"ש כ"ן לכאו' פשוט.

עוד יש לרשום אם כונה זו וכן כונת בשכמל"ו הם דוקא בפני' דפני', או גם בב' הבחי' האחרות. וכפי מ"ש המפ' ז"ל לעי' שמתחי' התפילה ועליית המ"ן והזיווגים הכל הוא בגי' הבחי', נראה לכאו' שגם כאן שייך לו' כך. ומה שנו' בשה"כ הנז' ו"ק דגד', אין ראייה שמדבר דוקא בבחי' זו. והיע"א.

(מד, א) ד"א וכו' כל א' כלול מד'. וכתב הרב מע"א דצ"ט ע"ב שהוא

ממשרז"ל בשה"כ דכ"ה רע"ב. וז"ל רבנו שם, תכוון בד' דאחד שהם ד"א וכו' פי' כי כל מח מאלו הד' מו' כולל כולם וכו' ונמצא שד' זו כלולה מן ד' והם ד"פ הם י"ו מו' עכ"ל ע"ש. ולענ"ד צ"ל דלמה לא נא' ג"כ בשאר אותיות השם שהם ד' היה שצריכים להיות י"ו פעמים היה, כמו שאלף י"ו אלפין וי"ל. ועוד צ"ל מ"ש אח"כ בבש"כ חסר י"ו שניתנו בכתר דלאה, הלא הי"ו הנז' הם רק ד' שכ"א מהם כלול מד', אבל לא מס' י"ו ממש מהד' אהי'.

בשכמל"ו

(מד, ב) מעליית הפרקין מוכן שכונת ברוך שכמל"ו היא בפני' דפני'.

ובב' הבחי' האחרות לא נודע איך הכונה. ועי' שה"כ דרוש ד' דאבות שכתב בעת יחוד הק"ש ניתנו בז"א בחי' המו' בבחי' אוה"פ וכו' גם ניתנו או בבשכמל"ו מו' לנוק' דבחי' או"פ שלה והיו מצד הבחי' החיצו' של או"פ דנה"י דז"א עכ"ל. ועי' בדרו' ר"ה בתחי' מילת אלקינו שהוא בפני' דחיצו', וכן בסופ"ב דתפי' השחר.

(מד, ב) להאיר מחב"ד דז"א לחב"ד דלאה.

אם נא' שזה גם בבחי' הי'

דפני' ופני' דחי', צ"ל שהם חב"ד דז"א דמצד אי'. ובפני' דפני' בלא"ה אין כאן רק מו' דאי'.

הפנים באהבה, ובסידור לא נמצא מפורש, אח"כ מצאתי בפת"ע במילת באהבה דל"ז רע"א בסוגריים שכתב שהנראה שצריך לברר בירורי פנים דב' בחי' הנז' ג"כ וסמך על המעיין ע"ש. וא"כ בפני' דכאן ובאו"מ דעמידה, צריך לכוון שהם דאחו'. עוד יש לרשום שבב' בחי' חיצו' דפני' ופני' דחיצו' לא מסודר שילוב המורה על הזיווג. ועי' מע"א צ"ד ע"ב, על חיצו' דפני', שיש ספרים שמסודר שילוב. ועל בחי' הב' לא אמר. ונראה לפי הספרים הנז' צ"ל גם כאן שילוב.

(טל, ב) יכוון להחזיר המו' וכו'. ומצוייר רק המו' דיני' דז"א שקבל בישראל. וק"ק שלא כתוב גם חזרת מו' דנוק', כפי מה שמצוייר בעליה באחד, כי שניהם עלו. ועי' בפת"ע דח"י סוף אות ט' [ובקשע"ה הוא כמ"ש בפת"ע הנז']. ולגירסתו ניחא אבל לסידור שבידנו ק'.

(מב, א ב) בציור החי' דפני' ופני' דחי', מצוייר הכתר ולא נזכר הכלים שלו. ואיני יודע אם אפ"ל מפני שהוא דאחו', והיינו חיצו', ובחיצו' הכתר דאי' [עי' קונה הכל]. וכן בכונת הט"ק מצוייר הויית הכתר בלי כלים. אבל בט"ג גם הויית הכתר לא כתובה וצ"ע.

(מד, א) כונת רומ"ת. נראה שאין זה ענין

לכונת רמ"ח תיבות דק"ש הנז' לק', שהם מתחילים מתיבת שמע עד הסוף. וכנראה שכאן הם דמו', ודק"ש הם דגופא דז"א. ולכן אחר כניסת המו' בא' באה כונה זו. וכ"ג משה"כ ריש דרו' ה' וז"ל והנה בק"ש דשחרית אשר שם אתה מכוון במלת א' באות ד' שבו אל ד' מו' היורדים בז"א והם ד' הויות דעסמ"ב וכו' שהם רמ"ח איברים הנכנסים בו וכו' עכ"ל. ועי' גם דרו' ח' ד"ה ענין סדר. אמנם בק"ש שע"ה סופ"ט דלילה משמע לכאו' שהם הם. ועי' ש"ש שם סוף אות ו' ואות ז'.

והנה בכונת הרומ"ח כלול מו' דגד' ודקט'. והגם שאינם בדיוק עסמ"ב, (ש"ש דרו' ה' אות ו') אבל כיון שהם ד' מו'

משמע שהפקדון נשאר בכתר. ד'. אם ד"א פשוטין לקח הכתר, והמילויים שלהם בוי"ק במילת לעולם, והעק"ב הם לרחל, מה נשאר א"כ לחב"ד.

אמנם בש"ש על שה"כ דל"ב סוע"א כתב שנראה דיש ב' בחי' של ד"פ אהי'. והסדר הוא, דכללות ד' אהי' פשוטים נכנסים בד' דאחד בכתר. ואח"כ בבש"כ נמשך ד' אהי' מלאים לחב"ד. ואח"כ מתמלאים הד"א בכתר ומהם מתפשט ליי"ס דלאה ד"פ לף, ולא נו' אלא הו"ת כי לחב"ד א"צ לפרט שהרי נמשכו ד' אהי' מלאים. ונשאר בכתר עק"ב אורות פקדון לרחל. וד' אהי' המלאים שנמשכו לחב"ד, לא נתפשט מהם לא לגופא דלאה ולא לרחל ע"כ ע"ש. והלשון הזה לא ברור כ"כ. ולא פירש מהיכן באו ב"פ ד' אהי'. דבו"א יש רק פ"א ד' אהי'. אמנם גם הוא ז"ל הבין כמש"ל שהעק"ב נשארו פקדון בכתר, לא במקום אחר. (ומ"ש בסי' בסוף מלת ועד שנשארו בחב"ד דלאה שלקחה לכתרה לא מובן לכאן לפי זה).

ולקו"ד אפי' היה לומר, שהם ב' בחי' ד' אהי' כמ"ש הוא ז"ל, ושניהם נמשכו מפ"א ד' אהי' שיש בז"א. ואצלו הם מלאים. אמנם נותן הארת כולם לחב"ד דלאה, (חוץ מי"ו הארות לכתר כנגד מה שיש לו מעצמות האלפין שלקח) וע"ז כתב לפני בש"כ להאיר מחב"ד דז"א לחב"ד דלאה. ועיקריות הד' אהי', הד"א שלהם ניתנים פשוטים לכתר ושם הם מתמלאים (ואין הכוונה שאז באים המילואים מז"א אלא הם מתמלאים מעצמם כך משמע מרו"ל), וד"א פשוטים לכתר, וד' לף לכל פרי' לאה. אלא היות ולחב"ד נמשך הארה כללית של כל הד' אהי' מלאים, תלקם שבד' לף לא עלה בשם (וזה נראה כונת הש"ש ז"ל), ומכונים בהם להמשיכם לו"ק. וד"פ היה פשוטים נמשכים בתיבת מלכות ללאה [אפי' שנמשכו בתחי' לכתרה ואח"כ לחב"ד שלה], שכ"כ כאן בתיבה זו. ובמלת ועד למל' דלאה וכתר דרחל, והמילוי שלהם בעמידה [וצ"ל בקשע"ה] וא"ש הכל לכאן. וא"ש את"ם. ועי' ברכת אליהו דקי"ז רע"ב.

והארה זו מחב"ד לחב"ד לא ידעתי מה היא. ועיקר כוונה זו כתב בפת"ע שהוא דרו' ו' דק"ש וז"ל בד' זו דאחד תכוון להמשיך הארה מד' מו' דז"א אל לאה ע"כ וע"ש. ולקו"ד לא הבנתי. שכל הדרוש שם מדבר על כתר דלאה. שכתב שם תיכף אחר הלשון הגו', וסוד הענין הוא וכו' וכו' עד סוף הדיבור שכולו מדבר על הכתר, והארה זו יש לפרש על הד' אלפין. וגם רז"ל לא א' אל חב"ד דלאה כמ"ש הרש"ש זיע"א, אלא אל לאה וצל"ע. ולקו"ד רצייתי לו, שתיבות אלו יכוון להאיר וכו' שייכים לבש"כ, והיא כונה בכללות, שעתה מוכנים להמשיך מחב"ד דז"א לחב"ד דלאה, ומפרש והולך שהוא ע"י ג' תיבות בש"כ כמו שכתוב הלאה. ויתכן שזו כונת המגיה בפת"ע הגו'. ומ"ש מחב"ד דז"א וכן בבש"כ, נראה הכונה מלבושי החב"ד. כי כל מה שלוקחת לאה הוא מהלבושים שהם ד' אהי', וזה נראה פשוט לכאן.

(מד, ב) ב' קס"א ונמשכים לחו"ב דלאה, ושאר האותיות גי' קמ"ג וקנ"א חסר י"ו וכו' ונמשכים בחו"ג דלאה. הנה הי"ו של הכתר היו מכללות כל הד' אהי' ולא דוקא מב' האחרונים. ומס' הב' קס"א הם מכללות ר"ת כל הג' תיבות בש"כ שהם חב"ד. וא"כ צ"ל שלא בדקדוק נמשכים מס' שכ"ב לחו"ב, וקמ"ג קנ"א חסר י"ו לדעת. שו"ר שכ"ג גם משה"כ כמ"ש בסי'. ואפי' שהיות והכתר והדעת שניהם קו אמצעי לכן הי"ו של הכתר הורדו מב' אהי' האחרונים של החו"ג וא"ש את"ם.

(מד, ב) בהמשכת הד' אהי' ללאה ולרחל. יש לדקדק קצת. א' מ"ש י"ו מהם לכתר לאה ולמעלה א' שהם רק ד"א אלא שנכללו אבל לא מס' י"ו וכנו"ל. ב'. איך נמשכים לחב"ד כל ד' אהי' מלאים בבש"כ, ובמלת מלכותו כתב למלאת אותם והלא כבר הם מלאים. [אח"כ ראיתי קו' זו בש"ש]. ג'. איך כל הד' אהי' נמשכים לחב"ד דלאה, והלא ד' היה הם חלק רחל. וא"ת מה שקיבלו החב"ד לא לגמרי לעצמם אלא פקדון לרחל, מפשטיות לשון רז"ל בש"כ במלת לעולם ועד

שוב
ראיתי

אח"כ יכין למס' יוד הי ויו הי
רומ"ח כזה יוד הי ואו הי. יוד הי ואו הי ני ריין

ומס' ז"פ יהא דשסה אלהים
יהוה. יוד הא ואו הא

דק"ט דאוי"א יהא יהא

עס שסה אלהים אלהים אלהים אלהים
עלמס דאוי"א אלהים ס"ה ני רומ"ח

אוצר החכמה

יכין להמשי' לכתר דלאה ד' אלפי"ן פשוטין דד' לבושי' דד' מוחין
דכינה כל א' כלולה מארבע לפי סדל"ת דאחד גדולה כד' דלתי"ן.

א א

ברוך

יכין להאיר מחב"ד דז"א לחב"ד דטיקב'

שם

ארף הי יוד הי
מכינה דז"א לבג"ה
דפרטו' חב"ד דלאה.
יכין להשאר ב' פרקין
ההאין דנלח דמ"ה
וב"ן לנלח דז"א כנגד
ב' אותיו' שם.

ולהמשי' מבג"ה של
הרי"ו והסתחין שבג"ה
דחב"ד דז"א לבג"ה
דחב"ד דטיקב'.

ול העלות

כבוד

ארף הא יוד הא
ארף הה יוד הה
מדעס דז"א לדס"י
דחוט"ג דדס"י דפרטו'
חב"ד דלאה.

יכין בר"ה ברוך שס
כבוד ני' שג"ב כמס'
ב' קס"א הנמשכין
לחוט"ב דלאה. ושאר
האותיות ני' קמ"ג
וקג"א חסד י"ו שנהנו
בכתר דלאה.

ארף הי יוד הי

מחכמה דז"א לחס"ן
דפר' חב"ד דלאה.
יכין להעלות פ' עליון
דנלח דמ"ה וב"ן עס
ג' פרקי חסד הרי ד'
פרקי' דחסד כנגד ד'

אותיות ברוך.

יכין להמשי' מחס"ן של
הרי"ו והסתחין שבחס"ן
דחב"ד דז"א לחס"ן
דחב"ד דטיקב'.

סידור תפלה להרש"ש

מקור 3: סידור רש"ש
ח"ב מד ע"ב

הוה יוד יוד יהה הא הי וו ואו ואו הה הא הי
א א א ל ל ל איש ד ה ד נו י ה

לברך את ה' כסא אברהם, עבד א'.

יכוין להמשיך לכתר דלחה ד' אלפין פשוטין דד' לבושין דד' מוחין דבינה דז"א
כל א' כלול מד' לפי גדלות דאחד גדולה כד' דלתי"ן.
א א א א **א א א א** **א א א א** **א א א א**
יכוין להאיר מחצ"ד דז"א לחצ"ד דלחה.

ברוך כבוד שם

אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הי יוד הי

מחכמ' דז"א לחח"ן דפרלופי מדעת דז"א לחו"ג דדתי"ן מבינה דז"א לבג"ה דפר' חצ"ד דלחה.

יכוין להעלות פרק עליון דפרלופי חצ"ד דלחה. יכוין להשאיר ב' פרקים דנלח דמ"ה וצ"ן עס ג"פ **פיוכוין** צר"ס צרוך עס כבוד תחתונים דנלח דמ"ה וצ"ן חסד הרי ד' פרקין דחסד גי' שכ"ב כמס' ב' קס"א דנלח דז"א והס כנגד ב' כנגד ד' אותיות **ברוך** ונמשכים לחו"ב דלחה ושאר האותיות גי' קמ"ג

וקנ"א חסד י"ו שנתנו בכתר דלחה והס כנגד ב' מוחין דחו"ג ונמשכים בחו"ג דדתי"ן דלחה.

יכוין להעלות פ"ע דהוד דצ"ן דז"א עס ג"פ גבו' הרי ד"פ בגבורה דז"א כנגד ד' אותיות **כבוד**.

(* (ויכוין שיאירו ג' מוחין חצ"ד דלחה בגולגלתא דילה.)

מלכותו

(* ועיין בפע"ח מדרושי ק"ש שעה"מ פ"ח ובס' תו"ח דקכ"ז ע"א ושם מבואר דהכונה הזאת היא דוקא צק"ס שעה"מ ע"ש וכן כתב צס' עלי נהר די"ג ע"ב חוה מ"ו וז"ל ומ"ש בסידור צק"ס של היום צבס"כ להאיר מחצ"ד דלחה בגולגלתא דילה טעות סופר שהעתיק והוא מק"ש שעה"מ עכ"ל ועיין בע"ח שט"ל דרוש יוד ופע"ח שס פ"ז ובס' תו"ח שס דהגי' שס דמאירין חצ"ד דז"א בגולגלתא דנוק' ונלע"ד כי הכל פ' אחד הוא ור"ל כי תחלה הג' מוחין דחצ"ד דז"א הם מאירין בחצ"ד דנוק' ואח"כ משס הם מאירין בגולגלתא דילה כמבואר בשער הכוונות מדרושי הלילה פ"ח וע"ש. עוד ל"ל שמ"ש שמאירין מחצ"ד לגולגלתא ר"ל חילוניות דגולגלתא שהיא למטה מחצ"ד דילה כמ"ש הרב בע"ח שכ"ג ספ"א ע"ש ולפ"ז אזלא לה קיוסית הרב זמרת הארץ (צמ"ש ד"י ע"א) שהקשה כי איך נמשכין המו' ממטה למעלה והולך להטעות מה שכתוב בסידור וגרס שנמשכין המו' מחצ"ד דז"א לגולגלתא דנוק' ומשס לחצ"ד דילה עש"ב. וא"ש חת"מ.

המסדר **יא"ה**

סידור תפלה להרש"ש

מה

מלכותו יכוין להמשיך לנוק' ב"פ דסוד דב"ן דז"א - לכן לא נהמוז
באותיות הפסוק.

יכוין למלאת ד' אלפין שבכתר דללא **אלף אלף אלף** ושארית
העק"ב אורות שהם ד' ה"ה דד' אהיה ב' דיודין וא' דאלפין וא' דהסין יכוין
להמשיכם ללאה בפקדון לערך רחל.

הי יוד הי הי יוד הי הא יוד הא הה יוד הה
ועסה ישפיל ראשו ויכוין לבושי ה"ח לבושי ה"ג
להמשיך לרחל עשרה אהיה **אהיה אהיה** אהיה אהיה
שהם גי' **ליק"י** מי' לבושי **אהיה אהיה** אהיה אהיה
המו"ג שבדעת דזעיר דאל"י **אהיה אהיה** אהיה אהיה
לנקוד' הכתר דרחל העומדת

בצרי' הנק' **קדירה** שהוא כמספר **אלהים דיודין** וי"ג אותיות וס' אותיות
הסורס והכו'. **אף למד הי יוד ממ אף למד הי יוד ממ**
גי' ש' **אלהים** י"ג אותיות
ה' אותיות והכולל.

יכוין להעלות פ"ע דסוד דמ"ה דז"א עם ג"פ גבורה הרי ד"פ בגבורה דז"א. וב"פ
דסוד דמ"ה יכוין להשאירם בסוד דז"א וכנגדם ו' אותיות **מלכותו**.

בק"ש דיוצר יכוין למסור עלמו למיתה לחבר זו"ן בצמ"י רוחא ברוחא יאהדוניה:
^{דאלינח}

רעולם יכוין לתקן ו"ק חג"ת ונה"י דלאה ילהמשיך בהם מילוי ד' אלפין
שבכתרא **אלף אלף אלף אלף**.

גם יכוין להמשיך לה מאחוריים דא"י ריבוע ס"ג וי' אותיות. **יוד יוד הי**
יוד הי ואו יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי ואו הי גי' לעולם.

גם יכוין בד' אותיות **דלעור** מלעולם להעלות פ"ע דיסוד דב"ן עם ג"פ ת"ת
דב"ן הרי ד"פ דת"ת דב"ן דז"א כנגד ד' אותיות **דלעור**.

ועד צב' אותיות **ע"ד** דועד יכוין להשאיר צ"פ תחאין דיסוד דב"ן ליסוד
דז"א. ויכוין לחבר פ"ת דת"ת דמ"ה דז"א עם ג"פ דיסוד דמ"ה דז"א.

וכנגד ד' אותיות **יהוה** ולהמשיכם לנוק'. וב"פ עליונים דת"ת דמ"ה דז"א
שכנגד צ' אותיות **מ"ן** דלעולם ועד שהם כמספר מילוי דע"ב **וד י יו י**

יכוין לחלקם פרק א' צת"ת דמ"ה ופרק א' ביסוד דמ"ה דז"א. גם יכוין לתקן
מל' דלאה וכתר דרחל ולהמשיך לה ד"פ ה"ה פשוטים מעק"ב אורות שנשארו
בצמ"ד דלאה שלקחה לכתרה **היה היה היה היה**.

בק"ש דיוצר יכוין להמשיך מזו"ן דאל"י מצמ"י פנימיות דפנימיות (*) (ממוחין
דו"ק דזו"ן דאל"י) מו' פנימים שלמים לאו"א דבריאה ועי"ז

יזדווגו וימשיכו מוחין פנימים ומקיפים לזו"ן דבריאה :

צק"ס

(*) א"ה בסידור הקלה לא כתוב כ"ז רק בקלת סידורים כתוב כן לכן
מסודר כאן בין שני חללי לבנה ועיין בפחה עינים דכ"ה ע"ב במלת צבמל"ו
מ"ש ע"ז וע"ש. **(יב)**

סידור תפלה להרש"ש

אל עליון

להמשיך הארה לת"ת דז"א מיסוד דאימא יו"ד פ' ה"א ה"א פ' וא"ו גי'
אל עליון. שם הכולל

הא הא הא הא הא הא הא הא הא הא הא
הא הא הא הא הא הא הא הא הא הא הא
ואו ואו ואו ואו ואו ואו

לג' כלי ת"ת

יוד הא ואו הא
י יה יהו יהוה
י ה ו ה

וכנגדו מאחור כתר דרחל להמשיך
לה אחוריים דס"ג מיסוד דאימא גי'
עליון ע"י א"א. (א)

יוד יוד יוד הי יוד הי ואו
יוד הי ואו הי
גי'
אל עליון

כתר דרחל

יוד הא ואו הה
יוד יוד הא יוד
הא ואו יוד הא
ואו הה
י יה יהו יהוה

להאיר מסנים דיסוד דאימא ייא
דס"ג ליסוד דאבא ויולאים הארת
יסוד דאבא עם הארת יסוד אימא
מהחזה דז"א לתקן כתר דיעקב.

יוד הי ואו הי
גי'
אל

כתר דיעקב

יוד הא ואו הה
יוד יוד הא יוד
הא ואו יוד הא
ואו הה
י יה יהו יהוה

חילוניות דפנימיות

להמשיך מקיף לכתר דפרלוף דיעקב ורחל דחילוניות דפנימיות מחלי הסחסון דת"ת.
גומל

(א) עיין שהכ"ו פ"ג :

סידור תפלה להרש"ש

עא

ולהמשיך עוד ע"ס עם הנקידה שבה נשלם בחר שלה ליים מאחורי צ"ש דת"ת דז"א.

(א) להמשיך חלק הד' דחסד דת"ת לכתר שלה (3) ולהמשיך סיוס הגה"י חדשים דיססו"ת לתוך כתר שלה ולהמשיך הארת המוחין דאימא שבכתר דז"א.

אש

אָהִיָּה

יְהוָה

אָהִיָּה

אֱוֵהוּיֵוֵהוּ אֱוֵהוּיֵוֵהוּ

יְוֵהוּוֵוֵהוּ יְוֵהוּוֵוֵהוּ

יְהוָה

אָהִיָּה

יְהוָה

רביע הרביעי. יְהוָה

כתר דרחל

יוד הא יוד הא ואו הא
יוד יוד הא יוד הא ואו הא

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

ומשם לכתר דרחל

יְהוָה יְהוָה

דעת דרחל

יוד הא יוד הא וו הא
יוד יוד הא יוד הא וו הא

ומשם לדעת

יְהוָה יְהוָה

ת"ת דרחל

אלף למד הייוד ממ

צבאות

השתפא

ומשם ליסוד דז"א שצת"ת שלה

יְהוָה יְהוָה

יסוד דרחל

שין דלת יוד

ש ש ש ש ש ש

ולהמשיך מאחור ופנים דיסוד דאזא שצ'סוד דז"א שהוא ריבוע ופשוט דשס ע"צ ליסוד דרחל שמכת הארה זו הוא מקבץ את הב' גבו' להעלותם עד הכתר דנוק'.

יוד יוד הי יוד הי ויו יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי גי' אהרן. סוד הדלקת המנורה.

להעלות הב' גבו' מיסודה ולהעלותם מחוצרים יחד דרך קו אמלעי לת"ת שלה.

(א) ח"ה המשכה זו של חלק הד' הוא אחר עליית הב' גבו' של נו"ה מן היסוד עד הת"ת שלה עד הדעת עד הכתר שלה כמבוא' בשל"ד פ"ו וח"כ כוונת דף זה הוא מלמטה למעלה וזה פשוט : (3) גה"י חדשים עיין צס' כ"ג פ"ד וש' כ"ה פ"ה :

בלתי בחים ופרשיות כלל והנה עד"ז ג"כ נרמזו שחיה לאה ורחל בענין הק"ש כי הנה ענין הק"ש הוא בחי' כניסת המוחין בז"א. ונדע כי התפילין יולאין מן המוחין כנו' במקומו ולכן כמו שבתפילין אנו מחברין לאה עם ז"א בסוד תש"ר עם הקשר שלו אבל רחל היא בפני עצמה בסוד תש"י. כך עשה אלו בק"ש בפסוק א' של שמע אלו מחברים את לאה שהיא ד' דאחד שהיא קשר תש"ר עם יחוד ז"א עלמו אשר הוא תש"ר בפסוק הא' דשמע ישראל וא"כ בבשכמל"ו הוא יחוד בפני עצמו ולרחל והוא לסיבת הטעם הנו' בענין תפילין כי להיות שרחל היא פרטוף גמור בפני עצמו לכן יש לה יחוד בשכמל"ו בפני עצמה. אבל לאה שאין לה אלא הארה מועטת מן הד' מוחין של ז"א לכן היא עפלה אליו. ובה הטעם וכן ג"כ למה אנו מתחילין בלאה קודם רחל לפי שלאה היא עומדת למעלה במקום אחורי הראש כי וכו' הטעם שבזוהר קוראים אל לאה עלמא עלאה והראשונה המקבלת הארת המוחין היא לאה. גם לסיבה זו נק' ד' לפי שהיא יולאה ממש מאחורי הד' מוחין דז"א גם נק' דלת לסיבת היסוד דלה ועניה כי היא דינין הקפיון לסיבת היסוד האחריים דאימא עלאה גם נקרא דלה ועניה לפי שאינה פרטוף גמור כמו רחל כנו' ואיננה רק עור בלבד בסוד עור דקשר דתש"ר כנו"ל. גם לסיבה זו היא ד' רבתי לפי שכל אלפא בימא רבתי היא באימא עלאה ולאה היא אחוריים דאימא עלאה ולכן היא ד' גדולה. ונחזור לענין כי בד' זו דאחד תטין להמשיך הארה מן ד' מוחין דז"א אל לאה וסוד הענין הוא בזה שביארנו כי רחל היא עומדת עמה בהיכל אהבה דעולם הבריא' אלא שעתה עתה למעלה בסוד מ"ן. ונדע כי בהיותה למטה בבריאה עומדת עם בסוד נקודה קטנה א' ר"ל כי כאשר תעלה באופן ההוא אל האל' לא תראה שם רק בחינת נקודה קטנה ואי היא לריכה לקבל מן הו"א הארה אחר הארה מדרגה אחר מדרגה עד שתחזור להיות פרטוף גמור כבראשונה כמשי"ת בברכת אבות ונמלא כי עתה אשר תעלה למעלה בהכרח כדי להעלות מ"ן עלאה בבחי' נקודה קטנה. וכאשר עתה בק"ש ירדו המוחין דז"א אינה יכולה עדיין לקבל המוחין שלה כי אפילו בחי' גופא אין לה ואיך תקבל המוחין עתה ואי אפשר לקבלם עד ברכת אבות כמשי"ת אבל לאה יכולה עתה לקבל את המוחין שלה לפי שכבר נתבאר שרחל ירדה עד עולם הבריאה, אבל לאה שהיא אחוריים דאימא לא נפלה אלא בעולם האל' ונפילתה הייתה שירדה למטה ממדרגתה דהיינו שירדה עד מקום רחל נוק' דז"א ולכן כאשר עולה ז"א (ג' בסוד מ"ן למעלה גם לאה היא עולה למעלה עד מקומו ועליה זו הוא התיקון שלה ולכן יכולה לקבל בק"ש את המוחין שלה. אבל רחל אשר ירדה ונפילת' הוא למטה בעולם הבריאה לכן היא מתמעטת בבחי' נקוד' קטנה ולריכה תיקון מולד' כדי שעתה פרטוף מתחילה:

ביארנו כי הלבושין של המוחין הם ד' שמות אהיה (ד) ונמלא כי כל קבלת לאה הוא מאלו הד' שמות אהיה. ובתפילה יורח מקבלת כללותם בלבד ולוקחת הד' אלפין אשר בארבע שמות אהיה אשר אלו הד' אהיות הם היותר מעולות ומשם נעשה כתר שלה. וזה תכין בד' דאחד שהם ד' אלפין הנו' אבל תכין כי היא ד' גדולה פי' כי כל מוח מאלו הד' מוחין כולל כולם כמבואר אלפיו בדרוש היציות ונמלא שד' זו כלולה מן ארבעה והם ד"פ ד' הם י"ו מוחין ודבר זה נרמז בהיות ד' זו גדולה. וכן היה מורי ז"ל אומר שצריך לכתוב בתפילין ובמזוזה שימור ד' זו דאחד גדולה ועבה כשעור עובי ד' דלתין קטנות ולפי שעתה הים הכתר דלאה ונדע כי כללות ד' מוחין כלולים בכתר ובארבע מוחין כלולים כל הי"ם ונמלא כי מוכרח הוא שיהיה בכתר כללות כל הארבע מוחין: |

תיקון (ה) בשכמל"ו הנה היחוד הזה נכלל בו יחוד סתיו נוק' לאה ורחל וכמ"ש בפ"ה ח' ביאורו. וברוך שם כבוד אהרן שנת' כי בד' דאחד תטין אל בחי' הכתר דלאה תטין עתה בד' מוחין דלאה עלמא אשפי' שאינם אלא בסוד הארת עור בלבד כנ"ל וכבר נתבאר בזוהר כי בדרך רומז אל תכמ"ו ושם אל הבי' וכבוד לחו"ג והוא ענין הד' מוחין עלמא שאמרנו יען כי דעת כלול מחו"ג גם תכין כי אלו הם מסוד ד' אהיה הנו' ותכין כי ג' תיבות אלו ברוך שם כבוד רומזים אל המוחין שהם ג' והם ד' פי' כי הם ג' חב"ד והם ד' לפי שהדעת נכלל מחו"ג. ולכן עם היותם המוחין ד' נרמזו בג' תיבות בש"ס בלבד. גם תכין כי ג' תיבות אלו עולים בגי' ת"ד והוא כי ד' שמות אהיה ב' הראשונים במלוי יודין והנ' באלפין והד' בהי"ן הם בגי' תרי"ז. והנה בד' דאחד רמזו אל הכתר שלה אל מספר ה"ו לפי שהיא ד' רבתי והיא בגי' ד"ם ד' גשאלו ת"ד לר' מוחין שלה:

גם רית' ברוך ש"ס כבוד הם שפ"ה והם בגי' כמספר שני שמות אהיה הראשונים דמלוי יודין להורות כי כל אלו הב' הראשונים הם העיקרים ולכן ניתנו בד"ת והם ג' מוחין חו"ב ושאר האהיות של ג' תיבות בברוך שם כבוד הם בגי' כמספר שני שמות אהיה שם י' כללות האחרונים דאלפין והי"ן אשר הם בחו"ג הכלולים בדעת: |

מלכותו תטין לעשות הכתר דלאה כתיקונו ותכין כי מלכותו היא נוקבא דז"א הנקרא מלכות כדעת. ותכין לענוף סופו בתחילתו כי עתה נעשה כתר מלכות בראש והס' ד' אלפין מן ד' אהיה אשר לקחתם פשוטים בד' דאחד. ועתה במלת מלכותו הם מתמלאין ואז הם בגי' תמ"ו. וכבר ידעת כי לאה נק' מדת ימיו של דה"ת יחוד מ"ש ומדת ימי מה היא כמבואר אלפיו גם תכין עתה ברחל שגם היא נוק' דז"א והיא מלכות האמיתי שהיא הספ' העשירי שאל' והענין וכן במש"ל כי אשפי' שעלתה רחל בסוד מ"ן אין בה כח עתה לקבל המוחין שלה עד ברכת אבות כנ"ל: **אמנם** עכ"ז מוכרח הוא שירדה לה עתה איזה הארה מן הווג הוא של אלו המוחין אשר באצילות (ו) עד היכל אהבה שבצד' אשר היא עומדת שם וזו ההארה קראוה רז"ל בלשון ליקי קדרה שהביאו לה עבדי' בחשאי והס' י"פ שם אהיה שהוא בגי' ליקי. והענין הוא כי כבר נכנסו המוחין בז"א ונכנסו בו סוד הדעת הנכלל מן ה"ח וה"ו רק שהיו מבחי' התפשטות ב"ק כי הגיד לא נכנסו עד ברכת אבות כנ"ל. וכבר ידעת כי אלו ה"ח וה"ו כשנכנסים להתלבש ביסוד. דאימא הנק' אהיה כדעת כי כל אהיה הוא בחימ' וזך הם לוקחים משם עומה הארת י"פ אהיה וכשולאים ומתפשטים למטה אשפי' שכבר נגמר יסוד הבינה במקום החוה דז"א (ז) עכ"ז אותם ההארות הם יורדות ומתפשטות עם החו"ג: **והנה** עתה רחל אינה יכולה לקבל הארה מן החו"ג עלמא רק מן העשר לבושים שלהם שהם י"פ אהיה שהם בגי' ליקי קדרה ואלו ההארות הם שמביאים לה ישר' עבדי' בחשאי למטה עד היכל אהבה שבצדריאה ע"י תפילתם (חוונסה) בחשאי' היא כדי שלא יתאחו בהם החי'וני' יען לא נגמר פרטופה. ובהיותה בבחי' נקו' חסוד' התיקון וכלו החי'ונים להתאחו בה וע"כ הביאו לה בחשאי כנ"ל ואמנם המוחין האמתים העקרים שלה הם גשארים ועומדים למעלה בלאה עד שיבא זמן תיקון רחל בברכת אבות ותעלם. והנה ענין המוחין שלה הם מה שנטאר מד' שמות אהיה הממולאים כנ"ל כי אחרי אשר לקחה לאה הד' אלפין מהם במלויים שהם עולים בגי' **מדק** גשאר בחי' עק"ב אורות לרחל לפי שהד' אהיה במלויים כנ"ל הם בגי' תרי"ז וכשתסיר מהם מד' אורות ללאה ישרו עק"ב אורו לרחל

2.2.2016

דוד המלך עליו השלום

דבחות וביאורים: (א) ענין דרוש ח' לקמן דף כ"ח ד"ה ונחזור לכתור: (ב) י"א ו"א ונוקבא: (ג) כפע"ם הטעם בבשכמל"ו יחוד בפני עצמה לרחל ולא נרים ו"ק ע"ש פ"ג: (ד) פי' כי נה"י דאימא כולם הם בחי' אהיה: (ה) פ"ה פ"ד מ"ש: (ו) לוי ידעתי שירדו ואשר לה"יה שירד לה איזה הארה מן הווג והנה נעשה במלת אחד לנודך אלו המוחין שאלפיות. הרב ש"ס: (ז) פי' בעמידה אחר שמתעורר פריקים עליונים דה"י דאימא כח"ד ו"א. ש"ס: (ח) שבק"ש במלת אחד כן הנה הרב ש"ס: (י')

לרחל ולאו העק"ב הם מתפשטים בכל קומת רחל כטודע כי רחל נק' יראת ה' **דכתיב עקב ענוה יראת ה'**. וגמלא כי רחל הנקראת **יראת ה' היא עקב אל לזה הנק' ענוה** כמבואר אלניו בשער הפסוקים בפסוק והגנוב רחל כו' ע"ש. וגמלא כי במלת מלכותו תכוין לב' כוונות הא' הוא להמשיך כתר ה' אל לזה וגם תכוין אחר כוונה זו אל עק"ב אורות הנמשכין אל רחל וכ"ו הם הכנה בלבד עד ברכת אבות. אבל מה שנמשך עתה ממש אליה הם עשרה אהיה הנקרא יק"ו קד"ה:

לעולם

באן תחזור לכוין להשלים ג' פרטוף לזה והם ז"ת שלה כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כולל במלת ד' דאחד והמוחין שלה נעשו בצדק שם כבוד ובמלת מלכותו נעשה הכתר ג' שלה לגמרי ומשם נשארו עק"ב אורות לרחל. ועתה במלת לעולם נעשים ז"ת אל לזה הנק' עולם ותכוין להמשיך בהם סוד הויה דס"ג דאימא בבחי' אחריים שלה לפי שבחי' הפנים שלה לוקח אותם ז"א ואחריים לוקחת' לזה. והנה הסבג' קס"ו ועם י' אחרותיה בגי' קע"ז כמנין לעולם ואלו נמשכין בו"ק שלה:

ועד

באן תכוין להמשיך המל' של לזה וזהו ועד דמתן ויעודא דכלא כנו' בזוהר ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האור' ולכן נגמר ומסתיים ג"כ היחוד בדי' של ועד כנגד המלכות (של) רחל ד' שנק' ד' כי היא דלה ועניה אספקלריא דלא נהרא מגרמא ובמ"א ביארתי יותר באורך כונת לעולם ועד וע"ש. גם תכוין כי מלת ועד רומזת אל לזה בסיומא שהוא במל' שבה כנו' אשר שם הוא התחלת פרטוף רחל ולכן עתה אנו מכוונים במלת ועד לתקן ג"כ כתר דרחל ולהכינו מעתה. והענין הוא כמה שנודע בפ' עקב ענוה יראת ה' כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לזה וע"כ אנו מוכרחים לתקן מעתה כתר דרחל לפי שעדיין לא נגמרו ליתקן עקבי הרגלים של לזה אבל שאר הפרטוף של רחל אינו נזכר עתה כלל. והנה כתר דרחל נרמז במלת ועד ה' והענין הוא כי אחר אשר במלת מלכותו נרמז דרך כללות להכין ולהגיה שם עק"ב אורות לזורך רחל שהם ג' אריות אחרונות שבכל שם אהיה מן הד' אהיה הנו' אשר הם בגי' עק"ב כניל. והנה כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת רחל כדוגמת ד' אלפין העולים מד"ת אשר הם כללות כל פרטוף לזה מראשה עד סופה. אבל הכתר שלה אינו רק הד' אלפין פשוטות אבל המלויים הם בשאר פרטוף אלא שלהיות כי הכתר כולל ה"ם שלמטה ממנו לכן אמרנו כי הכתר שלה נרמז במלת מלכותו בסוד מד"ת אבל עיקרו של דבר אינו אלא שהד' אלפין פשוטות הם בכתר של לזה כנרמז בד' דאחד והמלויים שלהם הם בשאר פרטוף. וכן הענין ברחל כי ד"פ ה"ה הנשארים מן לזה בכל שם אהיה וגמלאים ד"פ ה"ה בפשוטם הם בגי' ועד והם בחי' הכתר דרחל אבל במלוי' בגי' עק"ב והם מתפשטים בכל פרטוף רחל הנו' והרי כי גם במלת ועד נרמזו בה לזה ורחל. והענין הוא שרמזו ברחל שהיא שם אדני ואם תחבר עמהם י"ו אור' שלוקחת כתר לזה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בגי' ועד:

דרוש ז'

בטנין ק"ש ע"פ דרך מ"ש בזוהר במאמר הנקרא קו המדה וז"ל והנה מורי ז"ל רזה לבאר לנו כוונת ק"ש ע"פ הוזהר במאמר הנקרא קו המדה וגמלא אלניו בכ"ו והתחיל לבארו ולא זכינו לכוונתו ועכ"ל לא אאסוף ידי מלכותו זה המעט אשר קבלתי בו. הנה נבאר אלניו איך בעת לידת התבונה את המוחין גדלות דז"א מתקררין ומטענין ירכותיה בסוד מיש' רז"ל איך הסורה מתקיים אלא במי שממית עצמו עליה. ושם נבאר נינון והתקררות ירכותיה שהוא בחינת הסתלקות הארה פינמית שבהם למעלה בחי' שבה ועי"כ נשארים נה"י שבה שהם ירכותיה בלי הארה הפנימים שבהם ונשארים בחי' מינויותם שבה בלבד. וכאשר יולדת המוחין ההם הנה הם חוזרין המוחין ההם לכנס בתוך נה"י דתבונה הריקניים והאור האמיתי הפנימי שהיה בתוכם נסתלק ז' למעלה בחי' שבה כנו' ואז בהיות מינויות נה"י דתבונה מלבושים את המוחין דז"א הם נכנסים הכל ביחד תוך רישא דז"א

ואז נחשבים הנה"י דתבונה בז"א כאלו הם גופא דז"א עלמו ובכח הזה נעשית הגדלת ז"א כמבואר במ"א:

וכזה נבא אל ביאור שמע ישראל הנה נח"ל כי במלת שמע נרמז ענין המלכות המקבלת אור מן היסוד דאימא אשר שם הם בחי' המן' שלה ו"ם שמע שם ע' כניל. והנה לריך שתכוין כי במלת שמע מתחלת התבונה להכין עצמה לזורך המוחין דז"א ומתחיל להסתלק מתוך נה"י שבה המוחין וההארה הפנימי' שבתוכה ועולים עד הת"ת שבה כדי להכין מקום פניו וריקן לזורך הכנסת המוחין דז"א בתוכם כנו' ובחיבת שמע מלטען היסוד שלה וזו"פ שבתוכו מסתלק ממנו ועולה אל הת"ת שבה כי מן היסוד שבה הוא התחלת הינון והתקררות והסתלקות האורות. וכדי שתבין הענין היטב נקדים ונאמר כי הנה ביארנו לעיל שעתה בק"ש אינם נכנסין רק המוחין דריך גדלות דז"א בלבד. וגמלא שעתה נכנסין אותם המוחין הראויים להיותם אח"כ בחג"ת נה"י דז"א והם נכנסין ומתלבשים עתה בחי' דז"א. והנה כמו כן בענין הלבושים של המוחין אשר הם הנה"י דתבונ' אינם נכנסין עתה רק הלבושים הראויים אל חג"ת נה"י דז"א. והענין הוא כי הנה נלח דתבונ' אי' ביה ג' פרקין והם כנגד חח"ן קו ימין דז"א וג' פרקין בזהו דתבונ' אשר הוא כנגד בנייה קו שמאל דז"א והיסוד דתבונה אי' בו רק ב' פרקין שהם היסוד והעטרי' שבו והם כנגד קו האמצעי דז"א שהוא כנגד הדעת וכנגד שליט העליון דת"ת דז"א ואתנם כנגד היסוד דז"א לא יש שום לבוש מלך התבונ' בפרטות והעטם הוא לפי שגם בחי' מוחין ה' אי' לו כי הרי הה"מ המתפשטים בגופא דז"א הנה הם מתפשטים עד ההוד שבו בלבד בסוד מ"ש בחיקויים בינה עד הוד אשפט' אמנם כבר נבאר כי עכ"ז מן האר' התפשטו' הים מתקבלת הארת' ביסוד ונק' כ"ל ושם נח' כי כמו שהתפשטו' בו הארת הה"מ כמו כן הארת הלבושים' שלהם שהם מבחי' נה"י דתבונ' גם היא מתפשט' ביסוד שבו וגמלא כי מלך היסוד דאימ' אשר בתוכו מלבושים הה"מ ברישא דז"א בסוד הדעת הנה ממנו ומן העטרה שבו נמשכת ויורדת הארתם עד היסוד דז"א:

והנה עתה בק"ש נכנסין ב' פרקין תתאין דנלח דאימא בחכמה ובחסד דז"א וב' פרקין תתאין דהוד בנייה ובגבונ' דז"א. ופרק ב' דיסוד שהוא העטרה בדעת דז"א וואתה הארה שביארנו לעיל שנמשך משם אל היסוד דז"א הנה הוא נכנס עתה בשליש ראשון דת"ת דז"א ובשארים ג' פרקין עליונים דנה"י דאימא למעלה בבחי' ארימ' על ראש ז"א יח' וכבר ביארנו כי בברכת אבות נעשה זוג שני בראש דז"א כדי להמשיך עוד ג' מוחין ט' ראשונים דז"א בחיבת אליהו ואלהי אבותינו כמבואר שם וגמלא כי זאת הגידה דתבונ' אינה עתה אלא בבחי' הו"ק התחונות דמוחין דז"א וכל הסתלקות האור והליטון והקיריות דנה"י דתבונ' אינו אלא בחלק אשר הוא לבחי' ויק דמוחין בלבד:

ובהקדמה זו נבאר עתה יחוד שמע ישראל **שמע** היא ההארה הנמשכת מן העטרה לזורך היסוד דז"א ואמנם עתה הוא לזורך ת"ת שבו **ישראל** הוא עטרת היסוד דתבונה בדעת ז"א והרי נגמר עתה קו האמצעי אשר בו מתחיל הינון והקיריות **יהוה** הוא פרק תחתון דנלח דאימא לחסד ז"א **אברהם** הוא פרק האמצעי דנלח לחכמ' דז"א כי בתחילה מתקרר פרק התחתון ואח"כ העליון והרי נגמר קו ימין **יהוה** פרק התחתון דהוד דאימא לבבונ' דז"א **אהרן** הוא פרק אמצעי דהוד לבניה דז"א והרי נגמר קו שמאל' דז"א גם כן **בשכמר** הנה גם זה היסוד לריך לבארו בדרך הגו' ויובן במשיל' בענין הכנת הסתלקות נה"י דתבונ' הנכנסים בז"א אש"פ שאינן נכנסין עד מלת אחד ואין זה רק הכנה ולינון כדי שיהיו מוכנים לכנס במלת אחד ועתה בבשמל' ליל סדר כניסתם בז"א ולריך לחלק ויק אשר בו ויובן הענין כמה שהודעתך כי ז"א מתחי' אל' לא היה רק ו"ק בלבד כי לכן נרמזו באות'ו של הויה אבל הד' הראשונים חסרים ממנו ואינם נכנסים בו אלא ע"י מעשה התחונות: **גם** ביארנו י' ענין גדלותו יח' איך גדל ונעשה בן י"ם גמורות באופן זה כי הנה בתחילה

גדלות וביאורים: כספ"ה הלשון יכוין אל כתר לזה כו' ולא כחוב שם מלה להמשיך: (ב) שיון דכ"ש ד"א ע"ג שאלה ח': (ג) אית' ל"ש סדר זה. שאינו לא מטיילא לתת ולא מתחיל לעילא שהי' לריך בתחילה לשנות חכ"ד ואח"כ כתר או איפכא ובסי"א של פשה"ח יש קאת טוב ליקוטי' זו יע"ש כמה שכתב שמע ישראל הוא הכנת אור כו' (א"ה) לא אדע למה לריך להביא מפרקת לחמו הלא בשעה"כ לעיל איחא ג"כ כמו כספ"ה שיון לעיל כ"ב ע"א ד"ה עוד ט"ו: (ד) כספ"ה הנירסא של לזה ובכתי' מיכת של ליתא והכוונה המלטה שהיא רחל: (ה) ועיון חו"מ דכ"ה ע"ב: (ו) ספ"ה סכ"ד מק"ש: (ז) כספ"ה הנוסח נאמר למעלה כו': (ח) כספ"ה הנירסא כי גם הסדים איין לו ע"ש פכ"ד: (ט) ליל למה לא כתב הרב ז"ל ינון כנ"ר. גם למה לא יש לינון באכא כמו באימא שיון י"ם כסדר הטובת וכסדר ע"ה: (י) שיון ע"ה שער כ"ג פ"ו: (יא) אמר מאיר ע"ו יש כמה קויות כס' דרך פן החיים כשער כ"א ע' לידת המוחין וכשער הלל' ו"ל' וכ"כ מרס"ו ז"ל וע"ש:

שלו פרק א'

כתב ז"א אין צו רק ט"ס ונוק' יס לס י"ס טפוא. צחי' מעלכות טצס יע"ס, וקסה דכחצ אח"כ כשזו"ן הס צמדריגה שליטיה טלזו כתרז גדול מעכרס אין למז' לטוק' צן זוג עס ז"א יעו"ס, וכפי מ"ס לעיל גס ליקוד לטוק' אין לו צן זוג דהיא יס לס י"ס וז"א אין צו רק ט"ס ואפי' אס יסיס לטוק' טוס אל אז"ל עד סכרז לעולם מלכות לטוק' עודמח אליו וסיעצ"א,

פרק ב'

כתב סטוק' צעס סאלילות נגדלח עד יוס ד' עד מעריגס ג' טפיה פלכו' טלס עוגדח מלסורי החזס דז"א עס סלרח טמטס כלסונוח טלס יע"ס, (צדפ' סל' דכ"ג) וקטס דלעיל פ"א כחצ דמעריגס שליטיה סיה סנגדלח צכל אטור דז"א טוץ מעכרז יע"ס, וכלצ"ד לכוכח סרז"ל סוז כך דלכס לצכר סג' מעריגוה דסחי' צכר ציאר העודריגס סכטסווס טסוז סיוחח נקו' אסח ואח"כ כחצ דעד יוס רציעי נגדלח כל סג' מעריגוה טיש צלצ"א וסוז עד טתיה פלכו' געור ליי"ס עחזס דז"א וסוז מעריגס טשייה וכחצ אח"כ וגס סלרז סל סמטסח כלסונוח טסליו צס זסו מעריגס שליטיה ולעולם סיה נגדלח צכל אטור ז"א טוץ מעכרז כע"ס צפ"א ואין זס סיוץ נכו"ן דלקמו"ן אומר צפי' דציוס טטי כהגדלס עד מעריגה שליטיה טסוז פלכו' טלס מעסחזס דז"א צלסור עס סלרח סמטסח כלסונוח מערזוק ע"ס וכיו"ן טסוז מערזוק לל כהגדלס כמזסו דכן כחצ לעיל צפ"א צמדריגס צ' לפכיס יע"ס וא"כ סלרז קו' לדוכחס, ועוד קטס דמליו מעריגס אחרז צלסור טסוז סלרח סמטסח כלסונוח מערזוק כמזו צפכיס וא"כ יס ד' מעריגוה צלסור ול' צפכיס,

שם כחצ טקטרוג סלצכס סיס צזמן טפיהס סטוק' אטור צלסור צמדריגה שליטיה ע"ס, וקטס דלעיל צפ"א כ' לסקטרוג סיס צמדריגס טציעיה טזו"ן סס צכר אסד ע"ס, ואפטז לוטר טצעודה צמדריגס שליטיה צלסור קטרגס על סעחיד לידעה דחכלי' בידול טלס יחי' עד טיסיו צ' מעחמטיס צכרז א' ,

שם כחצ עד טצז עטס ואז כחפטטה גס סמלכות טצס וכחפטטו ט"ס טצס ענצחי' אצ"א ע"ס, וקטס דכיו"ן דכחפטטה מל' טצס למס סיהס צטוק ע"ס סול"ל צקוד י"ס, וכלצ"ד טסוז עעוה סופר ול"ל י"ס דהרי לקמו"ן אומר י"ס ע"ס,

שם כחצ אח"כ צהגיע חור גלולח מלריס צע טוק לחוד' לקמו ספקח לסורות כ' אז סיהס פלכו' טלס ציי"ק אצ"א כו' ע"ס, והקטס סרה"ז טר טלוס ז"ל צהגסווחו וז"ל ול"ע וסלז עטירי לחודש סוז סגח סיס כ' פקס טל אוחח טכס צמחסי סיהס וכצכר כחצ לעיל כ' צכל טצח סיהס חוזרז עמו פצ"פ צצחי' סטיסי' ואיך כחצ טצחווחו יוס לקמו ספקח לסורות כ' אז סיהס פלכו' טלס אצ"א ע"ס זח טתי' ועוד קטס לי דכחצ לעיל צפרק זס דלחר סחעוז דכחמעני' צקוד נקו' אח"כ ציוס טצח א' חזרז סטוק' צמדריגס סו' וכן סיס צכל טצחווח עד גלולח מלריס ע"ס וצטס"כ דרוס א' דר"ס כחצ וז"ל אמנס אחר כך כחקלקלו סעולמוח וכחצצל זיווג טעליו"ן ואפי' ציוס טצח כרלטיה טללחר יוס סטטי טסוז ר"ס לל כעטס זיווג טליו"ן וכחלחר זיווגס עד יוס טמיי עלרז כע"ס לעיל צצחי' דלרוס ע"ס וסוז ספך מע"ס צע"ס, וכלצ"ד ליוצנו עמ"ס סרע"ז ז"ל צסקדעוה סמוטורס כסר טלוס ד'

סמט' ד"ס ר"ל סמו' לכו"ס דז"א וכו') טחקלי' לכו"ס סס מעוליס והס חוד כו"ס דז"א וקיסין לפ"ס לכו"ס דחי', ואפטז טצעליה כו"ס ען סיקוד דז"א חוד יקוד דחי' ללודך ססגדלס כחחזרו למקומוס כחפטטו חוד מו' דכו"ס דחי' עד כו"ס דז"א

פ"ה טהטוק' אין צס רקצ' מוחין יע"ס, ויע"ס כע' צקי' י"ג,

שם סי' י"ג טהצז' נק' דוכרז וליכח כעז כחל טלין לה יקוד יע"ס, וסדצכר חמוה טכל סטוקצין יקודן קלר וכעצורז צחי' צהכצס מקומוה, ואפטז טיוצן עס מ"ס צטוק' סקי' טכחצ ולכן כל סלרות סטוק' לו' ז' סכטיה טסוז סיקוד כדי להטלס חקטוכס יע"ס נעלז דעל ידי זיווג נטלמח סיה ציקוד דלכוורז וא"כ צחי' דלז פטיק זיוגייהו דדיכ וספילו טכככסיס צז"א יקוד דלצז הוז יקוד דחי' א"כ כמלז דסיה שלימח לעולם צצחי' יקוד דלכוורז,

שם סי' י"ד וכמלז חי' חו"ן פס זס חוד זס, יע"ס צקי' ט"ו,

פרק ד'

דאין כהטח נחקנח אלז אחר גמר חיקון ז"א טסוז אחר י"ג טכוס ויוס אחר ואח"כ נחקנח סטוק' צי"צ טכיס ויוס אחר ואח"כ חוזרז לפכיס יע"ס, וסדצכר חמוה דמלז דלחר כ"ס טכיס לז"א חוזרז כחל לפכיס וסיעצ"א,

של"ה פרק א'

כתב לטוק' כחסיז צוצרז עטרה סיקוד סיה שליטיה סיקוד וז"ס וכל צטליס עפר סלרז כ' מוח סלרז הוז סליש יע"ס, ואפטז דכטלזו אומריס טהטוק' נק' ארז הוז כחסיז צוצרז עטרה סיקוד דז"א, ואפטז דלזס קרלו ארז צססקוק סעליך עטמיס ארז דלז ירדה חחה סיקוד וכמ"ס צטליו"ס פ"ב,

פרק ב'

כתב טסחקדיס צז"א יס עליה וירידס טיוכדיס עד סיקוד ואח"כ עוליס עד כחכר וצטוק' אין צס סלרז סחקדיס אלז דרך עליה יע"ס, וקטס דלח"כ כ' דסחקדיס עולו' מוטרז למעלה צז"א ויולחיס דרך ספוז ואח"כ יורדיס ומלמעלה למטס צטוק' ע"ס כמלז דגס צטוק' יס עליה וירידה ואפטז דסכוכה סוז כע"ס צפ' כ"ס פ"ג טהטקדיס יס צחס אור יטר ואור חוזר וכטיורדי' סחקדיס צז"א עד סיקוד ירדו אור יטר ואור חוזר וכטלר עס הלור יטר ועולם הלור חוזר ומגדילו יע"ס א"כ ע"ס טצז"א יס עליה וירידה ל"ל טיש צו אור יטר ואור חוזר טל סחקדיס אצל צטוק' אין צס מעלרז סחקדיס אלז דרך עליה טסוז מלור חוזר,

פרק ה'

כתב ל"ע צח"ט לטוק' טחס ג' גצווח טצס וכיחוסק ז' לפי טלין צח"ט כקודה טנקודה ירדה ליסודה ולכן אלו מוכין הב' גצווח צכלל סגדלות, וק' דגס צח"ט יס צו נקו' אחר טלקמו אה"ט דז"א וכמ"ס לעיל צפ"ב טכחצ וז"ל לפי טכצכר ככתי ע"י ת"ח טלקמה מוז"א יע"ס וכמו כן קטס צכרז וצדעה לטוק' דלמח אין אלו מוכין אוחו סחלק טלוקטח מוח"ט דז"א וסיעצ"א,

דברי ע"ח שליו פ"ה ושל"ח פ"ח מבי"ש ש"א ח"א פ"א שלום

חלקה שהם מה ששאר גד' אה"י' שהם עק"ב אורות כמ"ש בשה"כ דרוש ו' דק"ש זכונת בשכונתו יע"ש ולכך כחז כי העו' ללאם סס ד' אה"י' כי הוא מדבר בזמן שלח לקש' רחל חלקה כו' ,

מבי"ש ש"א ח"א פ"א

ד"ה סנה אז ערפ שחללו היה הא"ם מעלל כל העקו' סזה אשר בו עומדים ד' עולמות אבי"ע, וכחז סרז למה ז"ל וז"ל ואע"פ שמוסם אל"י הוא מן העקודי' ולמעט עכ"ז כל מה שיש בחוץ החלל הזה נק' בשם אבי"ע בכללותו כיון שחלל ולכן אפי' א"ק נק' פס בשם אל"י והוא שכתב הרב ז"ל ב'ס' הליקוטי' י"פ כלל שכתבה עשיה עשיה צניכה כי א"ק לכל קדושי' נק' אל"י וא"ל צריאה ואזא יליכס וא"י עשיה הכי עשיה צניכה ע"כ ובתיקונים קורא לא"ק צריאה שאע"כ אדם דצריאה ופי' הרז"ל ב'ס' עז"י שנק' בן ע"ש שכתב והנה נז"ל שנק' א"ק בלשון אל"י והיינו בערך הא"ס ובש"ג ח"א ש"א קרא לא"ק א"ס בערך העולמות ע"ש עכ"ל ובע"ה ש"ג ש' קד' האל"י פ"ג כחז שאל"י נק' עשיה בערך ח"ס העליון ע"ש, והנה הוכח לכתוב זה יען ד"ש לקדוק בדברי הרז"ל ש' אשר בו עומדים ד' עולמות אבי"ע ולא הזכיר א"ק כי ע"כ הוכח לווער כי א"ק ועולם העקודים נק' בשם אל"י והציא סעד לזה מהשאר"י דכ' ב'ס' הליקוטי' שאל"ק נק' אל"י וא"ל צריאה כו' דמעלה דכל מה שיש למעלה מא"ל נק' אל"י והקשה וע"ש בתיקו' שאל"ק נק' צריאה ועוד לקמן קרא אותו א"ס וא"י דע"ש בתיקו' שנק' צריאה הוא ע"ש שכתב וע"ש פס ובליקוטי' שנק' אל"י הוא בערך הא"ס וע"ש לק' שנק' א"ס הוא בערך העולמות, וקשה ללא ידעתי מה הכוונה בזה ללא תיקון בזה כ"א (בדפוס הא' ד"ע) שאל"ק נק' אל"י וא"כ ב' צ"ע לא ציאר כאן מי סס ואם נאמר שצ"ע סס א"ל וא"ל א"כ סרז"ל לא ציאר כאן כי אס עד צינה דאל"י ומשמעות דברי הרז"ל צ"פ זה הוא שרצה לכלול שכל וקיים החלל הזה שם עומדים ד' עולמות אבי"ע אומיים ומ"ש ב'ס' הליקוטי' שאל"י נק' צינה דאל"י אינו מדבר בכללות העולמות אלא בפרטי הפרטי שאל"ק נק' אל"י וא"ל צריאה וא"ל יליכס ועשים דזה בערך זה נק' בן וכעד"ז כל הפרטי' אצל כאן אנו מדברים בכללות העולמות אשר מעללים וקיים החלל הזה וכולם בכללותם קראם אבי"ע, ואפשר דע"ש ב'ס' הליקוטי' דאל"ק נק' אל"י לא על א"ק אלא צע"י דאל"י שצ"י נק' אל"י וא"ל צריאה כו' ומ"ש א"ק יען דמל' דאל"ק נעשה ע"י דאל"י לכך קראו א"ק אצל א"ק נק' א"ס בערך האל"י וכמ"ש בע"ה ש"ג ש' קד' האל"י פ"א דז"ה דמל' דאל"ק נעשה ע"י דאל"י ומחלצ' הו"ך א"ל ואור א"ק הנק' א"ס בערך האל"י מחלצ' הו"ך ע"י וכן צשי"ג ש' א"ל פ"ב כחז מה"ק עלמו שסוף ע"י דאל"ק ולמעט מחלצ' בע"י ע"ש, ומ"ש שתיקו' קראו צריאה ופי' הרז"ל ב'ס' עז"י שכתב ס' זה אינו מלוי אל"י ומדברא מלינו להסך שכתב בע"ה ש"ג ש' קד' האל"י פ"א ובצחי' היותו ב' לא"ס נק' צריאה עם שסוף קודם אל"י ופי' ההם סרז"ן ז"ל שסוף ב' לקו היותם המחשפט ע"ש, ואפ"ה כחז בסר הכי דכל י"ק דאל"ק נק' א"ס לבני אל"י ע"ש, ולעד"ן דמ"ש סרז"ל כאן ד' עולמות אבי"ע

(ל' ע' ע"ד) לאנו עישים ב' מיני צירוקים אחד צירוק מנחה ששה י"ב שהם ו"ק חב"ה וכה"י לחב"ה ואשר סס כפרעים לשנים ולחדשים ולשבעות ולימי' וצירוק ב' וקדר סזומים שהם חב"ה וכה"י דכס"י שמשם החמילו לשמש המאורות והם כפרעים ליוצלות ולשמועין ולשמים ולחדשים ולשבעות ולימים ע"ש, והנה החמ"ל גרם צנ' הצחי' שחזרה הנוק' צקוד נקו' חחה הסיקוד ומ"פ צע"ח שצטצת צראשית חזרה הנוק' למדריגה הששית הוא לצחי' ז"ן דששה ימי צראשית שהם חב"ה וכה"י דחב"ה אך ז"ן דצחי' הזומים שהם חב"ה וכה"י דכה"י נחאמר זיווגם עד קמיני עלרע כע"ש בשם"כ, כלע"ד סעעם דצטצת ימ"ב לא סביע כ"כ פגם וכחקן חקף צצנה ח' מדריגה הששית יען דששה ימי צראשית אינו משתנה לעולם דאינו ציד ימ"ל ואף לסביע הפגם גם בצחי' זו אין זו מן החיות מולינו דהגיע הפגם גם בצמח"כ סקפירות הע"ש שלא נחקן על ידו כמ"ש הרמ"ז ז"ל בהספוחיו צע"ה סעו"ב פ"ב יע"ש אך בז"ן קדר הזומים שזה חלוי ציד ישראל כמו שכתוב אשר חקרו אוחס צוועלם אתם כה"ל ללכך סביע שהם כ"כ פגם ,

ונהזור לנתי לאחינא וצוה א"ס ללכך לקמו הספסח צעפור לחודש לסורות כי אז סיחס הנוק' פכלו' שלם צ"ס אצ"ל ואף לאותו סיום סיס צבת וסיו ז"ן במדריגה הששית ע"מזה סיס מנחה ז"ן דששה ימי צראשית אך ז"ן דצחי' הזומים סיו אצ"ל צפכלו' י"ס ועהם נחקרה צחי' זו וגם צחי' ז"ן של ששה ימי צראשית נחקרו כי צחול סיחס הניק' אצ"ל צצחי' ב' כמ"ש הרמ"ז ז"ל צחוחם שסגסו שחי' ח"ל כי אחס הוא שצאוחו צצנה סיחס עמו פצ"פ כשאר שצחוח אומס משס ואליך לא חזרה לצחי' הצ' אלא סיחס צצחי' הג' וכו' יע"ש ,

שליו פ"ה

כתב וז"ל דכשכנסה פכלו' ללא מחב"ת דז"ל כחז יסיקוד אין לס כי אין לס דק הח"ה הנעשה מוככב ע"ע דח"ה דז"ל אצל הסיקוד אינו נעשה צה עד שיוהן לס יקוד אי' כע"ש צויעצור ול"ל דצטה"כ דרוש ו' דק"ש כחז זכונת בשכונתו דכצניח ז"ה ללאה יע"ש ובכלל הז"ה סוף הסיקוד ואם נאמר ע"ש כאן דאין לה צחי' יקוד ר"ל מנחה עו' דז"ל כמו שאר הספי' וס נעשה צויעצור אצל חס"כ דצחארת כה"י דאי' כצר נעשת פכלו' שלם כמ"ש צצכונתו גם זה אינו דחכ"ל כחז וגם זכונת צכנת אצוה צחי' האל הגדול נחצאר צכין פכלו' ללא וסם נחצאר כי הנה עדיין לא נעשו רק ז"ה שצה וגם צחי' הדעה שצה נעלה דצחי' אלו כצר נעשת צחי' הסיקוד וכן צס' ל"ה פ"ב כחז נמלח עחה שיש שם ב' צחי' של יסודות צנקום א' והם יקוד דאי' ויקוד דלאה ויקוד דז"ל נמלח דחון ויקוד דאי' יס יקוד דלאה וסיצ"ה ,

של"ח פ"ח מ"ב

כתב הנה הו"ו של ללאה סס ד' אה"י' צ' קס"א וקע"ג וקכ"א וכלה נק' יודה ע"ש ד' אלפי' שהם צד' אה"י' סכ"ל יע"ש, ול"ל דצכל"ז פ"ה ובצכל"ח פ"א כחז שהו"ו דלאה סס ד' אלפי' של ד' שמוח אה"י' יע"ש, ונלע"ד דלפולס חו"ו דלאה סס ד' אלפי' דד' שמוח אה"י' אצל כל זמן שרחל עדיין עומדת בצריאה ללא לוקחת חלק וסלק סצרתה ד' שמוח אה"י' שלמים וכשארם צקוד סקדון עד שפולס רחל צחל"י ולוקחת

מקור 10: שמן ששון
על שער הכוונות לב
ע"א

מן חג דרוש ק"ש פי על ש' הבנות ופרי עץ חיים ששון לב

מילת למשך ליסא .

כאן החזור לתיק להטלים פרו' לזה והס ד"ח שלם
וט' עיין בס' דברי בלום ד' ח' טללה ח' ז'ל ז'ל
למה לנו חחרים ומתקנים בנין לזה בעמידה במילת הגדול
הגבור והטורח פת"ש רבינו בדרוש ה' וברכת פהנים תשובה
בק"ש היא מקבלת מהארת הלבושי דה"י דלח"י שהס ד'ה"י
ולא עמר פרטפה עד שלוקחת מבח' המו' פגמן שכתבתי תוך
גופא דז"ח ויולאים בסוד חו"ח כנו' בע"ח של"ד פ"ד ופ"ה יע"ש
ועיין מ"ש בקונטרסי פתח עינים בעמידה במילת הגדול הגבור
והטורח יע"ש שהצטרף לחי לענין הכוונות [עיין לק' דרוש ב'
דעמידה במילת האל וכו'] וז"ל דח"ך בק"ש שהוא בלח"י נמשך
ללאה מבח' הלבושי שהס ד' ח"י"ה וכו' ארבע אמת הראשו'
שס שהוא בבריאה נמשך לחב"ד ללאה הארת המו' ענמס ד'
יה"ו דעסמ"ב וכו"ד שס אכתוב בזה [שס חות ח'] :

מ"ש ובמילת מלכותו נעשה הכתר שלה לגמרי וכו' אצד
מאיר ז"ע סדר זה שאינו לא מפילא לתתא ולא מתתא
לעילא שהיה לריך ביהאי לעשות חב"ד וחכ"כ הכתר או אפכה
ובפע"ה וכו' . ולע"ד לא ידעתי מאי ק"ק ליה שהרי לעיל ד"ה
ולכן כתב דבחהי' היא קבלת כללות ד' אלפין פשוטים והיינו
הארתם דכל כללות הוא הארתם כמ"ש רבינו בע"ח בשכ"ה
פ"ב כגל ז' גבי בחי' החסדים הגמשיים כללותם ביסוד וכללות
כללותם בעמדת היסוד יע"ש וכן נמי כאן אמנם גמר תקונו
הוא במילת מלכותו כנז"ל והיינו מעיל' לתתא ונעוץ סופו בחתי'
כנז"ל ועיין ג"כ בפע"ח פ"ד ופי"ע דק"ש במילת לעולם ועד
יע"ש ועיין לעיל דרוש ה' דכ"ב ע"א ד"ה עוד פי' וכו' כי כתר
ללאה נעשה אחר ביאת המוחין שלה יע"ש :

מ"ש לזה הג' עולם פ"כ ע"ח שכ"ה פ"ה ועמ"ש בקונטרס
ש"ש ח"ב בזה : **מ"ש** סוד הו"ה דס"ג דחי' וכו' וכו'
שס ס"ג שהיא בחימת נח' בע"ח שכ"ט פ"ב ש'
אח"כ פ"ג וכו' לעיל במלת שמע ועיין ש"ך ספ"י כי לפעמים
נאמר כי ב' היא ח"י"ה ולפעמים נאמר שהוא ס"ג ועם הג"ל
אפשר לישבו כי זה הוא בבין וזה הוא במ"ה שבה או זה בחימת
וזה בהבונה וכו' יע"ש [לעיל פ"ה חות מ"ו] :

מ"ש ובמ"א ביארתי יותר באורך כול' לעול' ועד ועי"ש לעיל
דכ"ב דרוש ה' פ"ח ק"ש פ"ט : **מ"ש** והענין במה
שגודע בפ' עקב ענוה יראת ה' כי כתר דרחל הם עקבדים
של רגלי לזה ע"ח ש' ל"ח פ"ד ש' הפסוקים פ' ויאל ד"ה :

מ"ש והנה הכתר דרחל נרמז במלת ועד ועיין וכו' כ"ב עיין
בס' חו"ח דכ"ה ע"ב ז"ל בחיבת ועד דק"ש לחקן כתר
דרחל ר"ל דפר' העתיד להחקן ע"י העמידה שנק' רחל בערך
הפר' זה החקן ע"י הק"ש וכו' ועיין שס מה שהאר"ך ואני
לא זכיתי להבין : **מ"ש** אבל הכתר שלה איננו רק הד' אלפין
פשוטים אבל המילויים הם בשאר הפרו' ע"כ נראה
לפרש אבל המילויים ר"ל במילויים אל"ף ד' ח"י"ה במילויים
ענמס הם בשאר הפרו' והוא ד' ל"ף עם שס ס"ג בריבוע
ובבחי' החב"ד כבר נמשכו כל ד' ח"י"ה שהס קב"א קב"א
קמ"ג וקמ"א כנז"ל ומה שיש להבין בזה עוד עי"ל ברות שאח"ו :
מ"ש וכן הענין ברחל כי ד"פ ח"י"ה הכשורים מן לזה בכל
שס ח"י"ה וכו' והס בחי' הכתר דרחל אבל במילוי
בג"י עק"ב בכל פר' רחל ע"ב ע"ח של"ח פ"א . ולא ידעתי
חימתי נמשכים בכל גוף רחל בעמידה בחי' חיבות כעת לא
פורש מכאן נראה דיש ב' בחי' של ד"ש ח"י"ה והוא בכתר
ללאה ד' אלפים פשוטים וד' ח"י"ה שהס פשוטים הם לכתר
דרחל [וגודע דפשוט וכתר כנו' בש' חו"ח בע"ח ש"ד פ"ה ופ"ו]
ויש עוד בחי' ד' ח"י"ה והס דקמ"א קמ"א קמ"ג וקמ"א כנז"ל
הנמשכים לחב"ד ללאה כנז"ל :

ואפשר

ד' ח"י"ה פשוטים דפשוט בכתר בגודע וכו'
נחקן הכתר ללאה וחכ"כ במלת ברוך שס כבוד נמשך ד' ח"י"ה
מלאים קס"א קס"א קמ"ג וקמ"א לחב"ד ללאה חכ"כ לנו חזרים
לחקן הכתר ללאה לגמרי ונעוץ הוסי' בחימתו ואנחנו ממלאי'

ואחס ד' אלפין שנכתב ללאה ונעשה בגי' מד"ח אורות בכתר
ואח"כ מהפשט מן הכתר לכל י"ס ללאה בחי' המילוי הנו'
שהס ד"פ ל"ף ח"ך לבחי' חב"ד ח"ן ארך לפרש שהרי נמשכו
ד"פ ח"י"ה מלאים הנו' העולים חרי"ו אלא לז"ח כנו' לעיל עם
רצוע דסס ס"ג נשאר עוד עקב אורות בכתר ללאה לצורך רחל
והס ד"פ ח"י"ה שהיו שס בכתר פשוטים והס מתמלאים ח"ך לא
פירש רבינו חימתי מתמלאים ואפשר במלת מלכותו עם ד'
אלפין הנו' ועיין בסודו **ובמלת ועד** נמשכים ד' ח"י"ה הפשוטי'
לכתר דרחל דפשוט בכתר ושאר האורות מעק"ב אורות הח'
נשארים בפקדון לרחל עד ברכת אבות כנו' אמנם מבחינת ד'
ח"י"ה שנמשכו לחב"ד ללאה מלאים משס לא נחפשוט עוד לא
לגופא ללאה ולא לרחל **וכל זה דקדקתי** מדברי רבינו ממ"ש
לעיל בממוך בחיבת לעולם ז"ל לעולם כאן החזור לבין להשלי'
פרו' לזה והס ז"ח שלה כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כללות
במלת ד' דאחד והמוחין שלה נעשו בשכ"כ ובמלת מלכותו נעש'
הכתר שלה לגמרי ומשס נשאר עקב אורות לרחל פ"כ הרי
דמשס **בכתר** ללאה ענמו נשאר העק"ב אורות לרחל ואינם
מבחי' ד' ח"י"ה מלאים שבחב"ד ללאה ובענין אס יש לבין
בפסח בתפלה ערבית בלאה להמשיך לנו האורות [ללאה
נאבמלה בפסח כנו' לקמן דרוש ג' דפסח] כתבתי בקונטרס
פתח עינים כוונת פתח יע"ש :

דרוש ז'

פע"ח ק"ש פכ"ד כל דרוש זה וענין האינן לצורך
המו' דז"ח נח' בע"ח ש"ך פ"ג ושכ"ג פ"א ופ"ו ופ"ז
שכ"ה פ"ג ש' כ"ח פ"א וזינון זה הוא ג"כ בחימת עלאה כמו
בק"ש דשבת שהזינון הוא בחי' עילאה ובטק' דח"א יע"ש בסוד
להרצ ש"ש זל"ה :

א שס הנה נח' אללנו ח"ך בעת לידת החבו' וכו' שס. **ח"י**
מתקרים ומלפנינים ירכוהי וכו' הכל לבין אחד והס
מילית רודפות : **ח"י** מש' רז"ל ח"ן התורה מחקיים אלא במי
שממית ענמו עליה וכו' במס' שבת ד' פ"ג ע"ב ש' מאמרי רז"ל
שס ועיין עוד לזינון בקונטרס ש"ש על ע"ח ש"ך פ"ג ש' הלכו'
פ' חקת יפה טעה ד' ל"ד :

ב שס ובכח הזה נעשית הגדלה ז"ח במבואר במ"א ע"כ ע"ח
שכ"ה פ"ג שכ"ג פ"א ופ"ו :

ג שס וכוה נבא אל ביאור שמע ישראל הנה נח"ל ופי' לעיל
דרוש ו' דכ"ג ודרוש ה' :

ד שס ובחיבת שמע מלפנין היסוד שלה וכו' וז"ל דח"ן לזינון
אלא בעת הלידה ועתה בחתי' הק"ש הוא לברר בחורי רפ"ח
ולכללם במלכות ולהעלותם עם זו"ן למ"ד ומ"ן לחו"א והיה
לריך להיות במילת אחד אחר כל הזווגים דח"א ועיין בסוד
להרצ ש"ש זל"ה בעמידה במילת בלהנה דכתב ג"כ בן האינן
אחר כל הזווגים בעת הלידה יע"ש וז"ע :

ה שס כי הנה נח"ל טעהה בק"ש אינם נכנסין רק המו' דו"ק
דגדלות דז"ח לעיל דרוש ו' דכ"ד ע"ג ד"ה ועתה וכו' :

ו שס והיסוד דחבו' ח"ן בו רק ב' פרקין שהס היסוד ועטרה
שבו פ"כ עיין בע"ח של"א פ"ג בזכר שהוא אבא חפי' שאין בו
רק ב' פרקין מתחלה לג' שלישים יע"ש שכ"ט פ"ד לעיל דרוש ו'
ד"ה ועתה נבאר וכו' ושס ברות ז"ח :

ז שס אמנם כבר נח' כי עכ"ז מן הארת ההפשוטות ה"ח מחקבן
הארתם ביסוד ונק"ל כל ושס נח' כי כמו שמהפשוטות בו הארת
ה"ח כמו בן האר' הלבושי' שלהס וכו' ויורד' הארת' עד היסוד
דז"ח ע"כ נח' בשכ"ע פ"ה חו"ח של"ב פ"ח שר"ה כלל ז' וכלל
י"ד ב' המות פ' תרומה וש' הלקוטים ד' ע"ס ע"ד בסוד החרון
וכפורת יע"ש . אך ל"ל דכאן כתב רבינו דיסוד דז"ח נעשה מכת
הארת ה"ח היוולאים מיסוד דח"א ובע"ח שר"ה פ"ג ד"ה נל"ה
וכו' ובש' ההק' דמ"ז דרוש ביאור כניסת המו' מלוכשים ח"ך
נה"י דחימת וכו' נראה דנעשה מכת הארת היסוד דפרס' דללם
הנכנס וגנוז ביסוד דחימת וכן בש' הנסירה שכ"ע פ"ד שס כתב
רבינו דיסוד דז"ח נעשה מכת הארת חו"ג ב' מזלין לח"א יע"ש
ועיין שס בשכ"ה מה שכתבתי בקונטרס ש"ש ח"ב פ"ג ח"ס י"ב
ישוב בזה ובשכ"ע רפ"ח יע"ש :

שמן חג דרוש ק"ש פי' על ש' הכונות ופרי עין הים שישן

ח שם ופרק ב' דיסוד שהיא העטרה בדעת ד"א וכו' כך היא הגרסה בפע"מ פכ"ד ד"ש ופרק ב' מיסוד דידה שהיא עטרה בדעת ד"א וכו' [עיינן מ"ש לעיל אות ד']

מ שם וכבר ביארנו כי בצרכה חכמה נעשה זוג ב' ברא"ח כדי להמשיך עוד ג' מו' ראשונים וכו' שם דרוש ב'ס' עולה חמ"ד ד' ד"ן וז"ל דרוש זה מה ענינו הלא כבר נעשה האוג בק"ש במילת אחד ואין חסר רק כנסת המו' ה"ך רישא ד"א וי"ל דאין אור יורד אלא ט"י זוג אור הנמשך מחדש ועיין לקמן בדרוש ב' דעמידה ד"ה א"י"ה תזקוף וכו' יע"ש וז"ל בג"ר דאבא במילת קומה הכל ילמה אין זוג א"ח להמשיכים ע"ד הנו' כאלו בג"ר דאימא שמדווגים א"ח וי"ל דגם שם ישנו והוא בבחי' זוג רב' מזלין דא"ח כדי להמשיך בג"ר דאבא ומפורש יולא בס' ש"ת דד"ן סע"ה ובפע"מ ס"ך יע"ש ובחלבינו ואלהי אבוינו שהוא להמשיך ג"ר דאימא נמשך הזוג בבחי' אבא אשר הוא גדול ממלחו על אימא אך שם שהוא כדי להמשיך ג"ר דאבא לריד זוג מבחי' יתיר עליון ממנו שהוא א"ח ב' מזלין והבן [לקמן דרוש ד' דעמידה במילת חלבינו ואלהי אבוינו]:

י שם ונמלא כי זאת הלידה דחבו' אינה עתה אלא בבחי' כו"ק התחתונה דמו' ד"א וכל הסתלקות האור והציון והקרינו' [מילות חדשות והכל אל] דנה"י דחבו' אינו אלא במלק אשר הוא לבחי' ו"ק דמו' בלפד ע"כ פירוש לאו לממרא דפרקין פלוינים אין בו הסתלקות אור וציון לזרך בג"ר שהרי בהדיא כתב רבינו בע"מ ככ"מ ובפרט בש' כ"א פ"א ושכ"ה פ"ד ופ"ה דכל בחי' נה"י דאימא מלעננים וזהו לר"ך לעשות נה"י ההדסים ונכפלים המדות ד' מידות ושליש ואם הדברים כפושטם אין צורך לר' מידות ושליש אלא דברי רבינו מבוארים דאינו עתה אלא בבחי' ו"ק וחסר מילת עתה וסמך על המעין וענינה ברא"ח ופשוטו ברא"ח ומציון דאין נמשך עתה בק"ש רק בחי' ו"ק דמו' נה"י ומג"ת לא נרמו סדר הציון רק בג"פ תחתונים והמלעננים דנה"י דאימא ולעולם גם בפרקים פלוינים ישנו בחי' הציון ואפשר בדוחק לו' הטעם שלא כתבו רבינו כאלו להיות שם זוג אחר לזרך המשכת בג"ר ד"א במילת חלבינו ואלהי אבוינו של העמידה כנו' לעיל בסמוך ואפשר דשם נעשה הציון דפרקין פלוינים דנה"י דאימא לזרך ג"ר ד"א ושם סתם ולא פי' סודו באיזה מילות הוא סדר דציון וכאלו גילה לו רבו שהוא במילתו דשמע ישראל וכו' או אפשר זהו מ"ש בחחי' הדרוש ולא זכינו לסיימו גם דע דעד"ז ג"כ הוא ציון דנה"י דיש"ס אשר שניהם ישפוט' נקראים אימא דא"י וכן כתב ג"כ הרב שר שלום בעמ"י במילת באהבה ציון ביטפוט' יע"ש בסדור וכבר הארכתי בזה בקונטרס שמן ששון על פי"ה שכ"ה פ"א אות ג' וש"ך פ"ג אות ג' ועיין לרב יפה שעה דקס"ז ודע"ה בזה ויש לעמוד על דבריו אך אין לנוי להאריך בזה זולת עיין מ"ש בקונטרסי שם בשכ"ה אות ג' [עיינן עוד בענין הציון מ"ש לעיל אות ד']

י שם שמע היא הארץ הגממכת מן העטרה לזרך היסוד ד"א [כנו' לעיל היסוד ד"א] הממשיכים מן העטרה נעשה היסוד ד"א [ואמנם עתה הוא לזרך ת"ת שבו ע"כ פירוש מלענן עתה בק"ש לזרך הת"ת שבו שאין נכנס בו רק ו"ק גדלות כנו"ל [ודו"ק ממ"ש עתה הוא לזרך הת"ת שבו מכלל דיש זמן שאינו לזרך הת"ת והיינו שליש עליון דת"ת אלא לזרך שליש ת"ת התחתון וזה משמע שיש ציון בצדק עליון דיסוד לזרך מו' הדעת ועיין בזה בקודם דיש ציון בצדקין פלוינים ג"כ דנה"י דאימא לזרך ג"ר שבמוחק יע"ש וא"ת דזה הפך ממ"ש לעיל בדרוש זה וז"ל ובחיבה שמע מלענן היסוד שלה וכו' וכאלו כתב שמע היא הסתלקות הארץ הנמשכת מן העטרה וי"ל דרבינו לעיל לא בא להשמיעין אלא דבחיבה שמע מלענן היסוד והיינו לו' דמתחיל הציון מקו' חלבינו ולא מקו' ימין או שמאל ועיין לקמן בחיבת ישראל ובאן שכתב לפרט לנו סדר הכונה של הק"ש על סדר האותיות פירש סדר האותיות כיצד חטוין אך קשה ה"ך אפשר זה לסיימ' ציון מבחי' הארץ הנמשכת מעטרת היסוד דתבונה שהרי לעיל פירש דהארץ זו היא הארץ ה"ה הגממכים טב המו' ד"ח אשר ממנו נעשה

היסוד ד"א ועדיין במלת שמע לא נמשכו המו' בנה"י דא"י עד מלת אחד אחר חסוד דא"ח כנו"ל ואין שייך בו ציון דא"י ציון רק בעטרה היסוד דא"י דיקא באריות שלה ולא מאיר ז"ל לזרך מוח דת"ת ד"א. וי"ל דהארץ זאת היא בחי' אורית דכ"ה שב"סוד דאימא כנו' בע"ה שכ"ט רפ"ה יע"ש ולא בבחי' ה"ה כנו"ל זה נלפ"ד כונה רבינו. ועיין בסדור להרב ש"ש אה"ה שכתב במלת שמע לסלק הארץ הלבנה עטרת היסוד דאימא ובמלת ישראל לסלק אור מיסוד דאימא. ודע דנלפ"ד דע"ס מפל בסדור וכחוב מיסוד וז"ל לסלק אור מעטרת היסוד כנו' בש' הכונה וכן ראיתי בכמה ספרים בכחוב כן וכן עיקר. ואפשר דאיזה חכם כתב מיסוד והבין כן ממ"ש לעיל שמע ממעטן היסוד שלה וכבר כתבתי דמו"ל אינו לסוד הכונה רק לאשמעי' כן דמחסי' מקו' האמנעי' ופשוט ועיין בקונטרס פהח עינים במלת ישראל יע"ש:

יב שם ישראל הוא עטרה היסוד דחבו' בדעת ד"א פ"כ עיין לעיל באות הקודם מ"ש בזה:

יג שם ויוצן כמה שהודעתין כי ז"א מחמי' א"י' לה היה רק ו"ק וכו' אבל ד' ראשונות חסרים ממנו ואינם נכנסים בו אלא ע"י מעשה התחתונים ע"כ עיין במבוא"ש ש"ה ח"א פ"א ד"א רע"ב ע"ה ט"א פ"ו ועיין מש"ל בדרוש י' אות ק"ב יע"ש: **יד** שם גם ביארנו ענין גדלותו ה"ך נגדל ונעשה בן י"ס גמורות וכו' כי ב"פ עלאין דחסד שבו מהם נעש' חכמה שבו כי מתחברין ב' פרקין אלו עם פ"א דנלח דא"י והרי הם ג' וכו' ע"ה שכ"ג פ"א ופ"ו ושם ז"ל ה"ך יע"יר היות ענין זה שהרי הוי הפסק בנתיים דג' פרקי הנלח דא"י הם גוף אחד קו ימין וכן עד"ז קו שמאל וכן היסוד ב"פ וה"ך אפשר להיות ב' פרקין דגופא ד"א שהוא דת"ת עם פרק ראשון דאימא ונעשים כ"ה משלשה והיינו להיות חב"ד ד"א חח"ן בג"ה דת"ת והיינו ודאי שהפרקים הראשו' דנה"י דאימא הם חב"ד דחב"ד והב"פ דגופא ד"א הם תנ"ת נה"י דחב"ד וכן עד"ז ג"ג א"מלעי' דגופא ד"א הנעשין מפרקין תחתונים דת"ת ד"א עם פרקין פלוינים דנה"י ד"א נעשו תנ"ת ד"א ונהעברו עם פרקין א"מלעי' דא"י ונעשו תנ"ת ד"א כ"ה משלש והם חח"ן בג"ה כת"י דת"ת ד"א ופרק א"מלעי' דא"י משמש במקום חב"ד והב"פ תחתונים הנעשים מפרקין תחתונים דת"ת ועליונים דנה"י הם בחינת גופא ד"א תנ"ת נה"י דת"ת וכן עד"ז בב"פ תחתונים דנה"י עם פרק תחתון דנה"י דא"י ח"כ הוא הסדר נמלא מפסיק ב' הפרקין ד"א דת"ת ונה"י שבו בין פרק לפרק דנה"י דא"י וזה ח"א להיות שכל נה"י דא"י יהיה להפסקות כן שמעתי מ"ק:

יד נר' אפש' דהענין הוא כך דנה"י דא"י כל אחד ואחד הוא ארוך בשלשה פרקים ד"א והוא באופן זה פ"א דנלח דא"י יש בה שיפור ג"פ ונכנס חוץ ב' פרקין דחסד ב' חוץ שנים וחלק העליון העודף נשאר מגולית ונעשה חכמה ד"א מג"פ חח"ן דחכמה וכן עד"ז פרק א"מלעי' דנלח דאימא ארוך כשעור ג"פ ד"א והב"פ נכנס חוץ ב"פ חסד ד"א הנעשה מפרק תחתון דחסד ד"א ופרק עליון דנלח ונשאר עודף עליהם השליש העליון דא"י לבחי' חכמה והסד והס חח"ן דחסד וכן עד"ז ב"פ תחתונים דנלח ד"א עם פרק תחתון דנלח דא"י ארוך בב"פ וכן עד"ז קו שמאל ואמלעי' ונמלא דאינו להפסקות רק כל שליש עליון דכל פרק ופרק דנה"י דאימא נשאר מגולה ונראה שהוא להפסקות ואינו אלא קו' ארוך תחתונים ובחוף הנה"י דאימא אלו מלוכב כל י"ס דללס דמוחק ד"א נמלא אלו חוץ אלו המוחין חוץ הנה"י והנה"י חוץ גופא ד"א הגמלק לפרקין על סדר הנו' ועיין בע"ה שכ"ג פ"א ופ"ו באורך ועיין עוד שם בפ"ו מה שהביא בל"ע רבינו בסדר התחלקות הפרקין בענין המוחין ונה"י דאימא וז"ל פעם אחת שמעתי ממורי ז"ל כי שליש ה"ך דנלח דא"י שהוא ג"כ חיו"ו שלה הנה היא מלענ"פ עם ב"פ חסד דחיו"ו ד"א ונעשים ספירה גמורה תפי' בחיו"ו ד"א והאמלעי' דנלח דא"י מלענ"פ וכו' אך קשה לי כי הנה"י דאימא הם מלוכבים חוץ ז"א והם פנימיות אל חיו"ו ד"א ח"כ ה"ך אחר שמענדים יחד וכו' ועיין שם בקונטרסי ש"ש מ"ש

הפנים באהבה, ובסידור לא נמצא מפורש, אח"כ מצאתי בפת"ע במילת באהבה דל"ו רע"א בסוגריים שכתב שהנראה שצריך לברר בירורי פנים דב' בחי' הנו' ג"כ וסמך על המעיין ע"ש. וא"כ בפני' דכאן ובאו"מ דעמידה, צריך לכוון שהם דאחוי. עוד יש לרשום שבב' בחי' חיצו' דפני' ופני' דחיצו' לא מסודר שילוב המורה על הזיווג. ועי' מע"א צ"ד ע"ב, על חיצו' דפני', שיש ספרים שמסודר שילוב. ועל בחי' הב' לא אמר. ונראה לפי הספרים הנו' צ"ל גם כאן שילוב.

עוד יש לרשום אם כונה זו וכן כונת בשכמל"ו הם דוקא בפני' דפני', או גם בב' הבחי' האחרות. וכפי מ"ש המפ' ז"ל לעי' שמתחי' התפילה ועליית המ"ן והזיווגים הכל הוא בגי' הבחי', נראה לכאוי שגם כאן שייך לו' כך. ומה שנו' בשה"כ הנו' ו"ק דגד', אין ראייה שמדבר דוקא בבחי' זו. והיע"א.

(מד, א) ד"א וכו' כל א' כלול מד'. וכתב הרב מע"א דצ"ט ע"ב שהוא

ממשרז"ל בשה"כ דכ"ה רע"ב. וז"ל רבנו שם, תכוון בד' דאחד שהם ד"א וכו' פי' כי כל מח מאלו הד' מו' כולל כולם וכו' ונמצא שד' זו כלולה מן ד' והם ד"פ הם י"ו מו' עכ"ל ע"ש. ולענ"ד צ"ל דלמה לא נא' ג"כ בשאר אותיות השם שהם ד' היה שצריכים להיות י"ו פעמים היה, כמו שאלף י"ו אלפין וי"ל. ועוד צ"ל מ"ש אח"כ בבש"כ חסר י"ו שניתנו בכתר דלאה, הלא הי"ו הנו' הם רק ד' שכ"א מהם כלול מד', אבל לא מס' י"ו ממש מהד' אהי'.

בשכמל"ו

(מד, ב) מעליית הפרקין מוכן שכונת ברוך שכמל"ו היא בפני' דפני'.

ובב' הבחי' האחרות לא נודע איך הכונה. ועי' שה"כ דרוש ד' דאבות שכתב בעת יחוד הק"ש ניתנו בז"א בחי' המו' בבחי' אוה"פ וכו' גם ניתנו או בבשכמל"ו מו' לנוק' דבחי' או"פ שלה והיו מצד הבחי' החיצו' של או"פ דנה"י דז"א עכ"ל. ועי' בדרו' ר"ה בתחי' מילת אלקינו שהוא בפני' דחיצו', וכן בסופ"ב דתפי' השחר.

(מד, ב) להאיר מחב"ד דז"א לחב"ד דלאה. אם נא' שזה גם בבחי' הי'

דפני' ופני' דחי', צ"ל שהם חב"ד דז"א דמצד אי'. ובפני' דפני' בלא"ה אין כאן רק מו' דאי'.

(טל, ב) יכוון להחזיר המו' וכו'. ומצוייר רק המו' דיני' דז"א שקבל בישראל. וק"ק שלא כתוב גם חזרת מו' דנוק', כפי מה שמצוייר בעליה באחד, כי שניהם עלו. ועי' בפת"ע דח"י סוף אות ט' [ובקשע"ה הוא כמ"ש בפת"ע הנו']. ולגירסתו ניחא אבל לסידור שבידנו ק'.

(מב, א ב) בציוור החי' דפני' ופני' דחי', מצוייר הכתר ולא נזכר הכלים שלו. ואיני יודע אם אפ"ל מפני שהוא דאחוי, והיינו חיצו', ובחיצו' הכתר דאי' [עי' קונה הכל]. וכן בכונת הט"ק מצוייר הויית הכתר בלי כלים. אבל בט"ג גם הויית הכתר לא כתובה וצ"ע.

(מד, א) כונת רומ"ת. נראה שאין זה ענין לכונת רמ"ח תיבות דק"ש הנו' לק', שהם מתחילים מתיבת שמע עד הסוף. וכנראה שכאן הם דמו', ודק"ש הם דגופא דז"א. ולכן אחר כניסת המו' בא' באה כונה זו. וכ"כ משה"כ ריש דרו' ה' וז"ל והנה בק"ש דשחרית אשר שם אתה מכוון במלת א' באות ד' שבו אל ד' מו' היורדים בז"א והם ד' הויות דעסמ"ב וכו' שהם רמ"ח איברים הנכנסים בו וכו' עכ"ל. ועי' גם דרו' ח' ד"ה ענין סדר. אמנם בק"ש שע"ה סופ"ט דלילה משמע לכאוי שהם הם. ועי' ש"ש שם סוף אות ו' ואות ז'.

והנה בכונת הרומ"ח כלול מו' דגד' ודקט'. והגם שאינם בדיוק עסמ"ב, (ש"ש דרו' ה' אות ו') אבל כיון שהם ד' מו'

והנה בכונת הרומ"ח כלול מו' דגד' ודקט'. והגם שאינם בדיוק עסמ"ב, (ש"ש דרו' ה' אות ו') אבל כיון שהם ד' מו'

והנה בכונת הרומ"ח כלול מו' דגד' ודקט'. והגם שאינם בדיוק עסמ"ב, (ש"ש דרו' ה' אות ו') אבל כיון שהם ד' מו'

משמע שהפקדון נשאר בכתר. ד'. אם ד"א פשוטין לקח הכתר, והמילויים שלהם בוי"ק במילת לעולם, והעק"ב הם לרחל, מה נשאר א"כ לחב"ד.

אמנם בש"ש על שה"כ דל"ב סוע"א כתב שנראה דיש ב' בחי' של ד"פ אהי'. והסדר הוא, דכללות ד' אהי' פשוטים נכנסים בד' דאחד בכתר. ואח"כ בבש"כ נמשך ד' אהי' מלאים לחב"ד. ואח"כ מתמלאים הד"א בכתר ומהם מתפשט ליי"ס דלאה ד"פ לף, ולא נו' אלא הו"ת כי לחב"ד א"צ לפרט שהרי נמשכו ד' אהי' מלאים. ונשאר בכתר עק"ב אורות פקדון לרחל. וד' אהי' המלאים שנמשכו לחב"ד, לא נתפשט מהם לא לגופא דלאה ולא לרחל ע"כ ע"ש. והלשון הזה לא ברור כ"כ. ולא פירש מהיכן באו ב"פ ד' אהי'. דבז"א יש רק פ"א ד' אהי'. אמנם גם הוא ז"ל הבין כמש"ל שהעק"ב נשארו פקדון בכתר, לא במקום אחר. (ומ"ש בסי' בסוף מלת ועד שנשארו בחב"ד דלאה שלקחה לכתרה לא מובן לכאור' לפי זה).

ולקו"ד אפי' היה לומר, שהם ב' בחי' ד' אהי' כמ"ש הוא ז"ל, ושניהם נמשכו מפ"א ד' אהי' שיש בז"א. ואצלו הם מלאים. אמנם נותן הארת כולם לחב"ד דלאה, (חוץ מי"ו הארות לכתר כנגד מה שיש לו מעצמות האלפין שלקח) וע"ז כתב לפני בש"כ להאיר מחב"ד דז"א לחב"ד דלאה. ועיקריות הד' אהי', הד"א שלהם ניתנים פשוטים לכתר ושם הם מתמלאים (ואין הכוונה שאז באים המילואים מז"א אלא הם מתמלאים מעצמם כך משמע מרו"ל), וד"א פשוטים לכתר, וד' לף לכל פרי' לאה. אלא היות ולחב"ד נמשך הארה כללית של כל הד' אהי' מלאים, תלקם שבד' לף לא עלה בשם (וזה נראה כונת הש"ש ז"ל), ומכונים בהם להמשיכם לו"ק. **וד"פ** היה פשוטים נמשכים בתיבת מלכות ללאה [אפי' שנמשכו בתחי' לכתרה ואח"כ לחב"ד שלה], שכ"כ כאן בתיבה זו. ובמלת ועד למל' דלאה וכתר דרחל, והמילוי שלהם בעמידה [וצ"ל בקשע"ה] וא"ש הכל לכאור'. וא"ש את"ם. ועי' ברכת אליהו דקי"ז רע"ב.

והארה זו מחב"ד לחב"ד לא ידעתי מה היא. ועיקר כוונה זו כתב בפת"ע שהוא דרו' ו' דק"ש וז"ל בד' זו דאחד תכוון להמשיך הארה מד' מו' דז"א אל לאה ע"כ וע"ש. ולקו"ד לא הבנתי. שכל הדרוש שם מדבר על כתר דלאה. שכתב שם תיכף אחר הלשון הגז', וסוד הענין הוא וכו' וכו' עד סוף הדיבור שכולו מדבר על הכתר, והארה זו יש לפרש על הד' אלפין. וגם רז"ל לא א' אל חב"ד דלאה כמ"ש הרש"ש זיע"א, אלא אל לאה וצל"ע. **ולקו"ד** רצייתי לו', שתיבות אלו יכוון להאיר וכו' שייכים לבש"כ, והיא כונה בכללות, שעתה מוכנים להמשיך מחב"ד דז"א לחב"ד דלאה, ומפרש והולך שהוא ע"י ג' תיבות בש"כ כמו שכתוב הלאה. ויתכן שזו כונת המגיה בפת"ע הגז'. ומ"ש מחב"ד דז"א וכן בבש"כ, נראה הכונה מלבושי החב"ד. כי כל מה שלוקחת לאה הוא מהלבושים שהם ד' אהי', וזה נראה פשוט לכאור'.

(מד, ב) ב' קס"א ונמשכים לחו"ב דלאה, ושאר האותיות גי' קמ"ג וקנ"א חסר י"ו וכו' ונמשכים בחו"ג דלאה. הנה הי"ו של הכתר היו מכללות כל הד' אהי' ולא דוקא מב' האחרונים. ומס' הב' קס"א הם מכללות ר"ת כל הג' תיבות בש"כ שהם חב"ד. וא"כ צ"ל שלא בדקדוק נמשכים מס' שכ"ב לחו"ב, וקמ"ג קנ"א חסר י"ו לדעת. שו"ר שכ"ג גם משה"כ כמ"ש בסי'. ואפי' שהיות והכתר והדעת שניהם קו אמצעי לכן הי"ו של הכתר הורדו מב' אהי' האחרונים של החו"ג וא"ש את"ם.

שוב
ראיתי

16222

(מד, ב) בהמשכת הד' אהי' ללאה ולרחל. יש לדקדק קצת. א'. מ"ש י"ו מהם לכתר לאה ולמעלה א' שהם רק ד"א אלא שנכללו אבל לא מס' י"ו וכנז"ל. ב'. איך נמשכים לחב"ד כל ד' אהי' מלאים בבש"כ, ובמלת מלכותו כתב למלאת אותם והלא כבר הם מלאים. [אח"כ ראיתי קו' זו בש"ש]. ג'. איך כל הד' אהי' נמשכים לחב"ד דלאה, והלא ד' היה הם חלק רחל. וא"ת מה שקיבלו החב"ד לא לגמרי לעצמם אלא פקדון לרחל, מפשטיות לשון רז"ל בש"כ במלת לעולם ועד

וצריך
לדעת

ענין בונת יוצר וק"ש שער הבונות דרושה כב

האמת היא לעשות התפשטות כל הפרטוק לאה מאחורי ז"א מחזיו ולמעלה והשנית לתת בחי' מוחין בלבד לרחל באחורי ז"א מחזיו ולמטה וזה ענינו. בדרך חכמת לאה והוא אהיה דיווין שם בינת לאה והוא ג"כ אהיה דיווין. כבוד דעת לאה כלול ממורג והיא אהיה דאלפין ואהיה דהסין. **מלכותו** יכין להמשיך ד' אלפין מן ד' אהיה הנז' לעשות ד' מוחין ברחל הנקרא מלכות. **בס'** יכין להמשיך לה עשרה אהיה פשוטים שהם בנימי' יק"י שהם לבושי של ה"ח והי"ג כדוע כי עתה לא י"ס לרחל רק אלו המלכות עד אח"כ בעמידה שלוקחת גם המוחין שבתוכם ומשיכים לשם אלהים שבה מלא ביווין אשר השם הזה במילואו ומילוי השם ה' והכללות עולה הכל בנימי' **קדמה** ו"ס מ"ש רז"ל משל לבת מלך שהריחה זיקי קדרה והביאו לה בחשאי (י) אח"כ חוזרין בפרטוק לאה. | בתיבת לעולם"ס תכין לעשות כתר (ז) אל לאה והוא מאחוריים מלאין מהייה דס"ג העולה קס"ו ועס' (א) אותיות רבוע (ח) הרי קצ"ו כמנין לעולם ועד בני' פ' כמנין ח' יודין שיש באחורי הויה הנז' וח' יודין אלו הם התפשטות שאר פרטוק לאה. גם במלת אחד כבר נבאר אללית שיקון בשם אל"ל כו' והענין הוא כי משם ארזי במלואו הכרמו וכתב ד' כי הוא מלאון דלת ומתנווט מרעא שהוא מילוי ארזי (ט) ותסר מתרע"א שם אל"ל ישראל בני' תמר ויחבר עמו שם אל"ל מן אותיות י"א" שבהייה דס"ג ששאריו מקודם כנוכר אללית (י) ויהיו שניהם בני' עם הכולל הויה א' דס"ג ביסוד דאימא ואז מזדווגים יחד:

ענין (ח) הק"ש דשמריה הוא כי הנה כבר ע"י התפילין שהנחנו נתנו תפילין לז"א דאז"י ואמנם היחוד דק"ש הוא לתת התעוררות אל ז"ן צבריהא שידווגו (י) גם ראייתו באופן אחר וזה ענינו בתיבת יבנה אלהיית יבנה יכין לוקח עתה ג' מוחין חבדי ויכין כמו שז"ל דאז"י עלו בסוד מ"ן אל אימא דאז"י כן עולם היצ' והעש"י שה"ס וז"ן עלו בסוד מ"ן אל הבריאה שה"ס אימא הנק' אמת וז"ס מה שרמזו בזוה"ק פ' שלח לך כי ה' אלהינו ה' הם נקרא חותמת דגושפנקא אמת. והנה ע"י היצירה והעשייה שעלו בסוד מ"ן צבריהא מזדווגים גם ז"א דברי' ונתנים מוחין לז"ן דבריאה כדומת' הנעשה באז"י כנו אללית אבל יצירה ועשייה אינם בעלי זוג כלל כמבאר אללית כי אין להם מוחין ונמצא כי ע"י זה היחוד דק"ש נעשים ב' בחי' כי כמש"כין מוחין פנימים אל ז"ן דאז"י וכן מוחין פנימים אל הבריאה' אללית שהפנימים דאז"י נעשים מקיפין לאותן של הבריאה ואח"כ בעמידה נמשך מוחין מקיפיים לז"ן דאז"י כנו אללית וכבר נבאר אללית כי אלו הפנימים דאז"י הנמשכין בק"ש אינה רק בחינת ויק' (י) מד מוחין דאימא וכל שאר בחינת המוחין נכנסין בעמידה עם המקיפין וע"י:

בונה אחרת (י) הנה כמו שבשמע ישראל ביארנו שאז מקבלין ז"ן הכנה לשיכולו להדווג אח"כ בפנילת אפיס כן עדין לריכין ז"א לקבל הכנה בתחילה לשיכולו להדווג אח"כ במלת אחד כמו שנבאר. ואמנם ההכנה הזו היא שמקבלים ג' הארות בני' תיבות אלו מן ז"א כמו שנבאר ואמנם הנה נודע כי באז"י יש בו הויה אחת הכוללת כל הי"ס שלו ותכין שהיא במלוי יודין. והנה בשם הויה הראשון תכין שהיא דיווין שמקבל עתה אצת מן י' של הויה איה. ובאללית תכין שהוא אהיה דיווין שמקבלת עתה אימא מן ה' ראשונה של הויה איה ובהייה אחרונה תכין הויה דס"ג (ט) והוא בחינת הדעת המזווג לאז"י המקבל עתה הארה זומן אות ו' של הויה איה אח"כ במלת אחד תכין להוריד הארה מן אות ה' אחרונה של הויה איה אל ז"ן שהם הויה ארזי הנרמזים באחד א"ח ד' כדי שיעלו ז"ן עתה בסוד מ"ן אל זוג אימא. ואח"כ תכין גם במלת אחד להמשיך מזווג אימא ד' מוחין לז"א שהם ארבע יה"ו וד' אה"י כסדר מלוי עסמ"ב ותכין כי ארבע יה"ו הנז' יולאין מארבע יודין שיש בהייה דע"ב דיווין דאריך כנו' גם תכין בד' ראשון שהיא בלאה ותכין כי אלו המוחין הם בחינת אימא אל לאה ובחי' אימא אל ז"א כי לא נכנסו המוחין במלואו. אח"כ במלת מלכותו תכין אל רחל שהיא מלכות ו' רומז אל ז"א כי רחל היא הטק'

כללות אלו חזרים לפרטם דרך פרט. פרשת ואהבת ופרשת והיה ופרשת ויאמר והס' ג' מוחין דיליה ואל תמהה איך אל הת"ת לא יחדנו רק אלו הג' מוחין דיליה בלבד ואף גם זאת לא הי' בפירוש ובנילו אללית בדרך נסתר בשני אותיות איה דאחד ולנקבה יחדנו כל עשר ספירותיה. והתשובה היא כי בשכמל"ז אינו כתוב בתור' ולכן אנו אומרים אותו בלחש. אבל יחוד הויה הוא בפ' שמע שנכתב בתורה אשר לכן נאמר בקול רם ולכן אף אה אין בו יחוד אלא דרך רמז הנה הוא יותר נגלה מיחוד המלכות שלא נזכר בתורה וגם אין אנו אומרים אותו רק בלחש:

עוד (ח) פ"י בונת שמע ישראל כו' שמע ישראל הוא הכנת קבלת אור ת"ת ומלכות מלמעלה מהס כדי שיוכלו לעלות בסוד מ"ן אל ז"א וזה הת"ת ומל' ה"ס לאה וישראל. וה' אלהינו ה' ה"ס חבדי' כי ה' הוא הויה דיווין באצת ואללית ה"ס אהיה דיווין באימא וה' הג' הוא הדעת המזווגת אשר הוא מתעורר עתה אל הווג. ועתה הוא בסוד הויה דמילוי ס"ג ועדיין אל תחבר שם הויה עם שם אהיה. ובמלת אחד תכין להעלות ישר' הנקרא א"ח בסוד הויה דמ"ה דאלפין. ואות ד' דאחד שהיא בחי' לאה תכין בה בסוד שם ארזי במילואו כזה אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד ותכין לשקף נשמך עמהם אחר שמסרת עמך על קדוש ה' וכל זה תעלה ע"י שם הויה דס"ג למ"ן ואז תחבר ותשלב ב' שמות של הויה ואהיה בזה האופן יאהויה"ה ואח"כ תכין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דיווין. ואח"כ תכין להוריד מן הווג הויה מוחין אל ז"א והס' ד"פ יה"ו. הראשון במילוי ע"ב. והב' במילוי ס"ג. והג' במילוי מ"ה והד' במילוי ב"ן ותכין כי ד' שמות יה"ו הנז' הם ג' מקו"ס שה"ס כ"ז ומ"ח ופ"ל ומ"ב והוא חשבון שם הויה בריבועו כזה שעולה מקו"ס יפ"י ק'. הפ"ה כ"ה. ופ"ו ל"ו. הפ"ה כ"ה סך הכל ג' מקו"ס וז"ס מ"ש רז"ל תפילין מרובעות הלמ"מ כי התפילין הם אלו הד' מוחין הנז' ולריכיים להיותם מרובעות כנגד שם הויה המרובע העולה בני' מקו"ס והנה מאלו הד' שמות יה"ו הנזכרים חסרים ד' והיין והס' לזרך המלכות והנה הד' היין הנז' בארבע מילוי עסמ"ב הם בני' מ"ו בזה האופן ה"י ה"י ה"א ה"ה וז"ס פסוק הנה מקו"ס אחי שר"ת שלו מ"ו. והנה מקו"ס ומ"ו בני' רל"ב כמנין ד' שמות עסמ"ב ואחר כך בבשכמל"ז תכין להוריד המוחין של לאה והענין הוא כי הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין והוא כי המוחין הם ד' שמות אהיה והד' אלפין אשר בהם התעלים ועולים על המוחין ועשין כתר שלה. והנה ד' אלפין במלואם שוליים תמיד וה"ס עולת תמיד דמלת תמיד חסרה יו"ד וז"ל תמיד לא תמיד וז"ס ויעקב איש חס ודר' הנשאת מן תמיד היא בחי' המלכות העשירית שבה שנכנסת תוך רחל ומתלבשת בה ובמלת מלכותו תכין מלכות ו' שהיא לאה הנקרא מלכות ז"א הנקרא ו'. לעולם ה"ס ויק' שלה אשר כבר ידעת כי ו' תחמונות שלה ה"ס שם ס"ג והנה במלואו ורבושו עולה קס"ו ועס' עשר אותיות הרי קצ"ו כמנין לעולם. ועד הוא בחי' היסוד שלה המתחברת עם המלכות שבה:

והנה בשם ס"ג הנז' העולה ברבושו ובמלואו קס"ו יש בו ח' יודין ותכין כי ו' יודין הראשונים של שם הם עד התיבת שלה וזהו ו' של ועד והיו"ד השביעית ביסוד שלה ושם כלולים כל הו' יודין שהם בני' ע' של ועד והיו"ד הח' במל' שלה כי היא דלת של תמיד הנזכרת שמתפשטת ברחל

בונות (ז) אחרות קרובות אל האמור **שמע** אות ש' ה"ס מלפ"ן והיא הויה באח"כ והנה הויה הנז' יש בה יו"ד בתחילתה ועם הר"ת של יהודה ישראל הרי בני' שם אהיה ו' גם בתיבת ישראל כבר נת' שהוא שיר אל. והענין הוא כי אל הוא שם יי"א שבהייה דס"ג והוא בחי' ה"ח דאצת שניתנו ביסוד דאימא וסיר הם ה"ג דאימא עלמה. שמע ישראל כו' כבר נבאר צביאוריתו שיקון אל המל' שנקרא שם משמע וה"ס שדי והויה. והענין הוא כי ה"ס התיבת יסוד שהם שני שמות הנז' ומכאן נק' המל' ש"ס גם יכין בד' תיבות ה' אלהינו ה' אחד שהם ד' פרשיות דספ"ר והס' ד' אותיות ההויה וד' תיבות של בשכמ"ה הס' ד' אותיות ההויה (ז) והס' ד' פרשיות דתש"י ובשכמל"ז תכין לב' בחי'

בתורת וביאורים: (ח) פ"ה פ"ט מק"ס: (ז) מלאן עד סוף הדרוש הוא מזולתו (והרב שמן ששון חולק ע"ו): (ג) א"ס כן מלאתי כתוב ואפשר שכל בו פ"ס וזריך להניח כי ר"ת ישראל ד' אלפית בני' אק"ק: (ד) א"ס לענין של"ל של ארזי: (ה) פ"י מילוי לבר בלא אותיות השוים ששה ח' אותיות וכוה סרה הגהות של אמ"ג וא"ל לומר קדירה ביו"ד וכן מדויק הלשון מילוי הסס והכללות: (ו) אמ"ס לענין שך פירושו כי קדירה מלא י' בני' ש"ס ואלקס דיווין בני' ג' וה' אותיות הפשוט וי"ג אותיות המילוי הרי ש"ח וס"ה הרי ש"ס כמנין קדירה: (ז) הרב שמן ששון טוחב דל"ל לעשות ויק' ללאה וכן מתבאר לקמן דרוש ו' במלת לעולם: (ח) רבוע דהויה פשוט. ש"ס: ט ארזי במילואו. ש"ס: (י) לקמן כ"ד פ"ג ד"ה הזומנס. ש"ס: (יא) פ"ה סוף פ"ה מק"ס: (יב) ועיין ת"ח דלא ס"א: (יג) בפ"ה סס הנירסא אינם רק הפנימי דוקא מד מוחין דאמת ולא גרס ו"ק: (יד) מלאן עד סוף הדרוש הוא עולתו והרב שמן ששון חוקק ע"ו: (טו) לקמן בדרוש ו' כתב הויה דע"ב וכתב כתב ס"ג וזריך לכוין כשניהם פנין כסודו. ש"ס:

הטוב העיקרית נטוע ילזו רמזו דז"ל לבת מלך שהרימה זיק קדרה כטוע כי לאה היא דמיון אימא עלאה דאתכסיא . אבל רחל היא בת ממש ואימרי שהרימה בדמיון המריה מרחוק כי המוחין הגו' נתעלמו ממנה כי הרי לז"א עלמו אינם אלא בסוד אר"מ נעלם . ולכן הדיוקים הנק' עבדיה ע"י שמהרו נפסם על קדוש ה' במלת אחד כנו' וכלו להמשיך אליה הארה בעלמא בחשאי אל המוחין שלה ולא מוחין ממש וזה נרמז במלת בחשאי ולכן בתיב מלכותו לריך להשפיל ראשו למעלה למטה להורות שמשיך ומוריד הארה הגו' למטה עד רחל כנו' . גם באות ד' של ועד יסין לגמור פרטוף רחל בפרטיות כמו בלאה ממש כי עד עתה כל הכו' היחה בלאה כנו' . ולכן גם בד' זו של ועד יסין להמשיך ברחל בסוד אר"מ ולכן סמוך לו וזהב את כי איה היא רחל טוק דז"א הנק' ה' אלהיך . והאבה היא שתמשך לה הארה הגו' וזמ"ש והאבה את ה' אלהיך בכל לבבך שני לבבות והוא שיחבר ויכלול הימין שהוא החסד עם הגבו' . יאחיכ תכלול המל' עמהם והוא וכל נפשך הוא המל' הנק' נפש . יאחיכ תכלול כולם ותעלם למעלה בחב"ד והוא וכלל מאדך . ודברה ב"ס תכוין אל מ"ב תיבות שבפר' שמע וה"ס שם בן מ"ב שהוא בג"ר הנק' רישא דז"א כנו' בתיקו' ה' ע' . וגם בפי' והיה אם שמוע עד ושמתם יש ע"ב תיבו וה"ס שם ע"ב והוא בשלשה אמלעות דז"א וגם זה תכוין במלת עש"ב שהם אותיות ע"ב ש' ובי' ש' היא שלש אמלעות ג' קוי השין ובהם ע"ב שמות דויסע ויבא ויט ומתחלקים בג' אותיות ה' כ"ד כ"ד כ"ד לכל א' עד מלת ושמתם שהוא עד הטבור :

דרוש ו בענין כונת יחוד ק"ש בחרוכה בתכלית הביאור לגמרי ונתחיל מן ברכת אהבת עולם . דע כי הנה ענין ברכת אהבת עולם הוא בהיכל אהבה שהוא בחי' החסד וטוע משי"ה והוכן בחסד כסא' וגם הפסוק אומר ואיש כי יקח את אחותו בת אבי' או כי חסד הוא לפי שמת החסד הוא המתקן לזו"ן והמוצא איתם . והנה כבר ידעת כי כונת התפלות הם לחבר ולזווג זו"ן ובימן שהיה ביה קיים היו המוחין שלהם תדירין ולא היו מסתלקין . אבל אחר החירבן המוחין באים לפרקי' וחזרין ומסתלקין מהם והיו הטעם שנקרא זו"ן נופלים ואובדים והיו סוד תפלותיו כדי להחזיר בהם המוחין שנסתלקו מהם והענין הוא כי הנה כונתנו היא כדי לזווג שיולידו שפע וכשמות בעולם והנה הורדת השפע ה' הוא מן המוחין ואם אין להם מוחין אך יולדו כי הן מליטי בו ביהא הקטן אינה ביהא עד שיגדל . והעטם הוא לפי שאין המוחין באים בו עד הייסוד בן י"ג שנה ולכן לריכין אתו לתת מוחין לזו"ן . והנה המוחין הם בשני בחי' או מוחין דג"ר או מוחין דוי"ק וכמשי"ת בע"ה . והנה קודם שזווגם בעמידה בתפלת י"ח לריך שיהיו להם מוחין ולכן בהיותנו עתה בהיכל אהב' אשר בו סוד הימין המכין בחסד כסא' נעשין בו בחי' המן לעורר זווג עליון דאריא שבשולם הא"י כדי שעי' זווגם יולדו ד' וימשיכו מוחין לזו"ן כדי שגם אלו יזווגו אח"כ בעת הפלת י"ח . ונמלא כי ענין ק"ש הוא ייג אריא והורדת המוחין אל זו"ן . ואח"כ ענין העמידה הוא זווג זו"ן והוא הטעם גדול חומר הק"ש מהתפלה כי הנה רשבי' וחבריו שהיתה תורתם אומנתם לא היו משישים להתפלל בזמנה אבל כשהיה מניע זמן ק"ש היו יושבין מאד לקרות הק"ש בזמנה דהיינו פסוק ראשון של שמע ישראל כי בו הוא סוד זווג אר"א . אבל שאר הק"ש היו יתיקון אל רמ"ח איברים ד"א כמשי"ת בע"ה . ויהו הטעם שרריך למכור נפשו בד' מיסות ב"ד כשאומר אחד משא"כ בעמידה ומן הראוי היה לקום משימד בעת הק"ש להיות סוד זווג עליון דא"י . אבל להיחזיק עתה עדיין בעולם הכריא' אין אני חייבין לאומרה משומד כמו תפלת י"ח לפי שאין אתו בעולם הרי' . אבל עתה בק"ש שאדרבא להיותו זווג עליון ונעלם מחד אין ג' כח לעוררו בהיותנו למעלה בעולם הא"י אלף בהיותנו למטה ש"ש הבריאה ולכן א"א לריכין לקרות ק"ש בעמידה והיו טעם ברכת ב"ה שאמרו כל אדם קורא כדרכו בין שומד בין יושב ולכן אנו לריכין לומר כהו' שמע ישראל שהוא מפסוקי התורה שבכתב בעולם הבריאה ה' לפי שפרשה שמע אינה אלא בא"י . אמנם נעשה הזווג הזה ע"י התעוררות מן' דהיכל אהבה שבכריא' ונמלא כי סוד ק"ש הוא לזווג את אר"א ולהת מוחין אל זו"ן ואלו המוחין ירדו עד מקום היכל אהבה שבכריאה

נקראת

ואז תוכל המלכות לעלות בעולם הא"י להעשות פרטוף גמור מו"ס וסוד ענין זה הוא כמה שטוע כי המל' נתמטטה בסוד חד נקודה בלבד וירדה עד עולם העשיה . אבל ז"א לא נתמטט ממנו רק ג"ר שהם בחי' המוחין שבו ולא נשאר לו אלא ריק כמספר ו' של הויה הרומזת אליו ולסיבה הגו' הם יורדין אלו הבחינות של זו"ן שנמשכו אליהם מן הזווג הנעשה ע"י הק"ש מן אריא ירדו עד הבריאה וע"כ יש בהם כח ויכולת לעלות אח"כ בעולם הא"י להזווג עם ולהיות כי כונתנו היא להמשיך ההמשכות האלה בבריאה לכן א"א ממשכין עדיין רק המוחין דוי"ק ו' כמ"ש עניינם ו' ואחר כך בתפלת י"ח בברכת אבות נמשכות ג"ר עמין ה' אל ז"א ג"כ כמו שית' שם . ודע כי קודם שחאמר ק"ש לריך שתיקון לקיים מ"ע שנלעונו לקרות ק"ש ב"פ בכל יום ובכח מלזוה זו תכוין כי ע"י כן תוכל להעלות המן' אלו ולהוריד המוחין כמ"ש בע"ה . גם דע כי ד"פ תקנו לומר ק"ש בכל יום והם ב' בבקר וא' בערבית וא' על המטה וכבר נתבאר עניינם לעיל ע"ש . גם כבר הודעתך כי יש לז"א שני בחי' דמוחין א' מסטרא דאבא וא' מסטרא דאימא . גם כבר הודעתך כי כל בחי' מוחין הלא הם מתפשטין בכל הז"א בג"ר ובג' אמלעיו' ובג' אחריות וכאשר הם מתחילין לכנס בו בחמילה נכנסין ג' פרקין תהאין שלהם דנהי' דאימא תוך ג"ר דז"א . ואח"כ יורדין שלשה פרקין אמלעים בג"ר דז"א וע"י זה יורדין הג' פרקין תהאין בג' אמלעות דז"א ובהיות אשר אלו הו' פרקין ירדו ונתלבשו בג"ר דז"א ובג' אמלעות דדידה אז הם נק' מוחין דוי"ק לפי שאין אלו אלא הו' פרקין תהאין של המוחין ועוד כי הלא אלו עתידין אח"כ לירד יותר למטה בוי"ק דז"א כמ"ש בע"ה . וכאשר אח"כ יורדין גם הג"פ עלאין בז"א אז יורדין ג"פ תהאין בג' תחתיות דז"א וג' אמלעים בג' אמלעות וג' עליונים בג' עליונות ואז הו"א שלם בזמנותיו ונק' גדול ודעתו שלימה בכל המוחין הראים לו והרי זה בבחינת המוחין דאימא וכעד"ו בבחי' המוחין דמסטרא דאבא . והנה בזווג ק"ש אין נכנסים בז"א רק המוחין דוי"ק דאימא בלבד אבל כל המוחין דאבא וגם ג"ר דמוחין דאימא אינם נכנסין עד ברכת אבות כמשי"ת שם בע"ה :

והנה כל זה שביארנו הוא בבחינת המוחין גדלות שהם מוחין דהויות אבל טוע כי קודם שיכנסו אלו לריך שיקדימו לכנס בז"א המוחין דקטנות שהם מוחין של שמות אלהים וטוע ממש כי יש ג' מיני מוחין א' מוחין דזמן העיבור וא' מוחין דזמן היניקה וב' בחי' אלו הם שמות אלהים והג' הוא מוחין גדלות שהם של הויות ונמלא שפהה בק"ש אנו ממשכין מוחין גדלות דוי"ק בלבד . גם הודעתך כי יש בכל בחי' מוחין ענין המוחין הפנימים והמקיפין הן במוחין דעיבור הן במוחין דניקה הן במוחין גדלות גם דע כי כמו שיש מוחין מסטרא דאבא ומסטרא דאימא בזמן הגדלות כך יש מוחין דאריא בזמן העיבור והניקה אמנם הם שמות אלהים כנו' וע"ש :

ונבאר עתה ענין הק"ש כי הנה בזמן הק"ש עדיין אין הו"א שלם בכל בחי' המוחין דניקה כולם ולכן לריך בתחי' להשלים בו המוחין דניקה ואח"כ לריך להשלים לו המוחין דוי"ק גדלות אמנם יש שינוי בין הד"ש שא"א ק"ש בכל יום כנו' ואין כולם שוים וטעם הדבר הוא כמה שמת"ל כי לסבת גלות וחורבן ביה ה' שינוי ופגם ח"ו במוחין עלאין דז"א משא"כ בזמן בהמ"ק שאז תמיד היו זרין שלמים במוחין גדלות שלהם אבל אחר החורבן נחסרו אמנם אין הזמנים שוים כי הלא פשוט הוא שמת החסד יורד מתפשטת בעולם בבקר מבערב לפי שבערב הם דינין תקיפין ונמלא שגד' ק"ש הם משוטים זו מזו וגם לסבה זו נמשך שינוי אחר כי גם ענין הזווגים אינם שוים כי כפי המוחין שיש בזמן הזווג ההוא כך יהיה כמו ופעולתו והנה שינוי הזווגים הם ד' כנגד ד' ק"ש וגם לסיבה זו גם התפלות אין ענינם שיה ונהה טעם הו"אס ג' תפלות ולא ד' הוא כנגד ג' זווגים ה' הזווג הד' אינו לריך אל התפלה כמ"ש בע"ה . והנה נמלא כי עתה בק"ש אנו לריכין להשלים בתחילה המוחין דניקה ואח"כ להמשיך בו המוחין גדלות . גם אנו לריכין לדבר אחר שני והוא מש"ל כי כל המוחין דזו"ן בני אריא נמשכין מאבותיהם אשר ע"כ אנו לריכין בתחילה אל זווג אר"א וע"י זווגם ימשיכו לזו"ן מוחין הריך להם . גם אנו לריכין אל

גדלות וביאורים: א) אבות כ"י סי' תנ"ח וכן הוא כע"פ סכ"ג בסופו: ב) ע"ה סי' פ"ה: ג) טיפת הרע הוא מן המוחין פ"ה ס: ד) השפע שם כפ"ח: ה) סי' בהיותו בעולם הכריאה ש"ס: ו) דלמא פ"ה: ז) ועיין חו"מ דף קס"ו ע"א: ח) וכל ה"ס דלמא פ"ה ס: ט) כ"ה